

Lehtii Inimii

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Dawn Brower

Lectiile Inimii

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Dawn Brower

LECTIILE INIMII

Dawn Brower

Tradusă de

Nicoleta Nagy

Contents

MULȚUMIRI

1. CAPITOLUL UNU

2. CAPITOLUL DOI

3. CAPITOLUL TREI

4. CAPITOLUL PATRU

5. CAPITOLUL CINCI

6. CAPITOLUL ȘASE

7. CAPITOLUL ȘAPTE

8. CAPITOLUL OPT

9. CAPITOLUL NOUĂ

10. CAPITOLUL ZECE

11. CAPITOLUL UNSPREZECE

EPILOG

POSTFAȚĂ

DESPRE AUTOARE

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, caracterele, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt produs al imaginației autoarei. Orice asemănare cu locuri reale, organizații, sau persoane, în viață sau decedate este în întregime întâmplătoare.

Lecțiile Inimii Copyright © 2020 de Dawn Brower

Design copertă de: Victoria Miller

Toate drepturile rezervate.

Nici o parte din această carte nu poate fi reprodusă sub nici o formă sau prin orice mijloace electronice sau mecanice, inclusiv sisteme de stocare și recuperare a informațiilor, fără permisiunea scrisă a autorului, cu excepția utilizării de citate scurte într-o recenzie de carte.

Pentru cititorii mei care au mai vrut un pic din povestea lui Carter și Olivia. Sper că această poveste scurtă vă satisface, chiar dacă este doar un pic ...

MULȚUMIRI

Doresc să îi mulțumesc din tot sufletul editoarei și artistei copertii, Victoria Miller. Ea mă ajută mai mult decât vă pot spune. Apreciez tot ceea ce face și că mă motivează să fiu mai bună ...să fac mai bine. Îți mulțumesc un milion.

De asemenea, îi mulțumesc lui Elizabeth Evans. Îți mulțumesc că ești mereu acolo lângă mine și că îmi ești prietenă. Însemni atât de mult pentru mine. Mulțumirile nu sunt suficiente, dar este tot ceea ce am, așa că îți mulțumesc prietena mea pentru că ești persoana care ești. De asemenea, îi mulțumesc lui Aletha Boyd pentru ajutorul ei cu corecturile. Apreciez mult.

CAPITOLUL UNU

Ușa biroului de avocatură s-a deschis brusc și persoana care a intrat a dat peste Olivia West.

— Ce naiba, a strigat ea scăpând dosarele din mână pe jos. S-a întors și s-a uitat la Carter Jackson... pacostea existenței ei.

— Care e problema ta? S-a aplecat și a ridicat unul din dosare. Nu a vrut să se aplece complet pentru că știa că se va holba la fundul ei sau va spune ceva cu conotație sexuală despre poziția ei.

— Îmi pare rău... S-a uitat în jur, ignorând-o complet. Ce nemernic. Nici măcar nu s-a oferit s-o ajute să ridice dosarele... cele pe care le-a scăpat din cauza lui. S-a uitat la ea, dar părea că nu o vedea. Ceva nu era în regulă. Carter, de obicei, o lingusea puțin și făcea un comentariu sexist.

— Unde e sora mea? A întrebat răstit.

— Ocupată. Olivia s-a dat înapoi și și-a aranjat cămașa. Era afurisită, dar nu îi păsa. O merita pentru neglijența lui. În plus, asta nu îl va opri să intre să o găsească pe Claire.

— Nu o va încânta întreruperea. Ce e atât de important de crezi că e în regulă să dai peste cineva cu mușchii tăi. Erau destul de frumoși de privit ...

I-a aruncat o privire tăioasă. De ce a făcut bunul Dumnezeu un om atât de ursuz atât de superb. Dacă n-ar fi emanat ură în mod natural poate chiar

l-ar plăcea. Poate fiind cuvântul esențial...

— Nu vreau să mă repet. Unde este Claire?

— Este într-o o... Și-a dres glasul. Ea și Matt au o ședință de planificare în biroul lui. Da... Planificare. A sunat credibil. Mai degrabă o sesiune de lins

... La naiba, pe cine păcălea? Și-o trăgeau. Și era geloasă. Nu-și putea aminti ultima dată când avusese sex bun.

— A fost greu? S-a învățat și s-a îndreptat spre biroul lui Matt.

Olivia abia s-a abținut să nu chicotească.

— Ai face bine să bați la ușă mai întâi. Era sigură că nu ar fi vrut să-și vadă sora într-o situație intimă..și bineînțeles...dezbrăcată. S-ar putea să-l sechele pe viață. La naiba, nu trebuia să-l avertizeze. Ar putea fi amuzant de văzut.

El s-a uitat peste umăr.

— Nu ai nimic de făcut? Putea să fie cât de nemernic voia, dar Carter Jackson nu o speria. Lăsând la o parte insinuările, era moale. Îl văzuse vulnerabil.

— Nu. Și-a pus mâna în șold.

— Speram să fii un gentleman și să te oferi să mă ajuți să ridic dosarele pe care mi le-ai dat jos din mână, dar clar m-am înșelat. Ar trebuit să știu că nu mă pot aștepta la ceva politicos de la tine. Încă nu le ridicase pe toate de pe jos. Olivia a oftat. Ar trebui să le ridice. Poate după ce pleca Carter...

Carter i-a luat nasul între degetul arătător și degetul mare. A, îl iritase. Ce păcat. Răzbunarea se cuvenea.

— Te ajut să-ți ridici hârtiile de căcat după ce vorbesc cu Claire. Unele lucruri sunt mai importante decât tu și nevoile tale. Te gândești vreodată la altcineva în afară de tine?

— Aș putea să-ți pun aceeași întrebare. S-a uitat la el cu speranța că o privire îl va copleși—o fată poate spera. O călca pe nervi.

— Te rog, ocupă-te de nevoile tale întâi. Dacă asta era un indiciu al tipului de amant care era, era un lucru bun că nu cedase dorinței și nu se aruncase spre el. Ea voia un iubit care să se ocupe de nevoile ei înainte de ale lui ... Carter nu părea genul.

— Așa o să fac. Mulțumesc din suflet. Fără să mai spună nimic a început să bată cu putere în ușa lui Matt.

— Claire! Vocea lui Carter era atât de puternică încât răsună în cameră. Uau, putea fi ostentativ.

— Crezi că e nevoie să țipi? A întrebat Olivia

— Te aude tot biroul.

Carter părea că încerca s-o ignore. Ar trebui oare să se facă greu de ignorat? S-a auzit sunetul unor voci înăbușite. Carter a bătut din nou la ușă, de data asta mai tare, apoi a apăsat mânerul ușii și a descoperit că era încuiată— Claire și Matt clar o făceau. Olivia a zâmbit. Carter va avea o surpriză dacă reușea să spargă ușa. Nu era sigură dacă era dezamăgită sau nu că ușa era încuiată. Ar fi vrut să-i vadă expresia de groază de pe față.

— Care e urgența? A spus Matt după ce a deschis ușa. A rămas în ușă holbându-se la Carter.

— Făceam ceva.

Olivia s-a uitat în spatele lui Carter și Matt. Claire era un pic răvășită ... Era în procesul de închidere a nasturilor bluzei și asta nu a trecut neobservat de Carter—nările lui se măreau uitându-se în direcția ei. Ocupați da... ocupați cu ceva ceva. Nu îi învinovătea. Erau tineri și îndrăgostiți. Dacă ar fi găsit dragostea vieții ei, probabil, ar face același lucru care erau pe cale să-l facă sau terminaseră de făcut.

Carter a reușit să vorbească și le-a spus lui Claire și Matt,

— Trebuie să vă spun ceva.

— Noi mai întâi, a spus Claire. Cu un zâmbet mare pe buze. A ridicat mâna în sus și a fluturat-o în fața lui. Buclele ei blonde de aur erau răvășite, dar era mai radiantă ca niciodată.

— Uite.

Ah ... Olivia avea un nod în gât. Erau logodiți. Asta era ah, atât de frumos. Se bucura pentru ei. Parcurseseră un drum lung să ajungă la acest moment. Claire spunea nu de fiecare dată când Matt îi cerea mâna. Probabil o obosise.

Carter s-a uitat la inelul de pe degetul lui Claire. Era o tăietură pătrată mare solitară pe un inel de aur galben. Strălucea în lumină și era aproape la fel de strălucitor ca și zâmbetul ei. A zâmbit și apoi i-a spus:

— În sfârșit ai spus da?

Ea a dat din cap entuziasmată.

— Ne căsătorim. Claire aproape că a țipat cuvintele.

— Felicitări! Olivia s-a apropiat de ei.

— Arată-mi inelul. I-a ridicat mâna lui Claire să-l examineze. Fericirea, practic, emana din Claire când i-a permis Oliviei să-l analizeze. A oftat. Era un inel atât de frumos și își dorea, nu pentru prima dată, să aibă un bărbat în viața ei. Unul care să o provoace și să o iubească. Unul care să vrea să se căsătorească cu ea și să-și petreacă restul vieții cu ea. S-a uitat la Carter. Păcat că nu era disponibil emoțional.

Carter și-a dres glasul și a zis:

— Mă bucur că în sfârșit e oficial. Și-a mișcat picioarele puțin și s-a încruntat.

— Dar nu zâmbești. Claire făcu un pas înainte.

— Pare să fie ceva serios. Ce s-a întâmplat?

Matt s-a uitat la el și s-a încruntat.

— Claire are dreptate. Arăți de parcă ai înghițit ceva stricat și este pe cale să ți se întoarcă. Ce s-a întâmplat?

— Nolan. Carter a spus supărat.

Olivia și Claire au respirat profund în același timp. Claire și-a pus mâna pe piept și a ținut-o acolo.

— Nu e de bine, nu? Olivia a făcut un pas și a tras-o pe Claire într-o îmbrățișare.

Carter a clătinat ușor din cap.

— Mă tem că nu.

— Te rog spune-mi că e mort. Îmi dau seama că ar fi rău, dar ar fi mai bine din punctul meu de vedere. Gura lui Matt a format o linie albă subțire.

— Este răul întrupat.

Olivia era împotriva pedepsei cu moartea, dar chiar și așa era de acord cu Matt. Nolan o terorizase pe Claire și aproape o omorâse. Dacă cineva pe care iubea ar fi fost tratat în modul în care Claire fusese tratată, le-ar dori moartea și ea.

— Aș vrea să pot spune asta. Sistemul judiciar făcuse dreptate și Nolan ar trebui să putrezească în închisoare pentru foarte mult timp. Orice avea Carter de spus trebuia să fie rău.

— Mi-e teamă că e mult mai rău decât vă puteți imagina.

— Nu știu, îmi pot imagina multe. Matt se uită la Claire, apoi înapoi la Carter și întrebă:

— Ar trebui să ne îngrijorăm?

— Da, Carter a răspuns.

Claire înjură și începu să se plimbe prin cameră. Mâna ei tremura când și-a întins-o să-și dea o buclă după ureche. S-a oprit în mijlocul camerei. Și-a ridicat bărbia și a întrebat:

— Ce a făcut Nolan acum?

- Este complicat, dar răspunsul scurt este, ei bine, nu e în închisoare.
- Atunci unde naiba este? Matt a întrebat. Fața lui s-a înroșit de furie.
- Nu știm. Carter își trecu degetele prin păr cu frustrare.
- Poate fi oriunde.
- Uau, a spus Olivia sarcastic.
- O rundă de aplauze pentru geniul din cameră. Bătu din palme în timp ce își rotea brațele într-un cerc.
- Poate ne poți spune ce ai de gând să faci? Nu se putea abține să nu fie dificilă. Olivia era la fel de speriată ca și Claire deși nu fusese ea cea urmărită și luată ostatic.

Carter se uită urât la ea și dacă ar fi putut, probabil, ar fi strangulat-o cu acea privire. Nu îl învinovățea. Olivia era destul de dificilă. Era atitudinea ei în general și îi prinsese bine în facultatea de drept și cu câțiva bărbați în colegiu. Nu vedea nici un motiv de a-și schimba metoda acum.

- Toată lumea îl caută. Carter a oftat.
 - O linie telefonică a fost înființată pentru a primi orice informații cu privire la locația lui. În afară de asta nu sunt prea multe altele pe care le putem face. Nu avem nici o pistă.
 - Și Claire și Reese? Întrebă Matt. Reese ieșea cu Nolan când a atacat-o pe Claire. Ar putea fi în pericol și ea. Nu se putea ști de ce era în stare acel psihopat.
 - Cu siguranță, va veni după una dintre ele, poate chiar după ambele.
- Claire a început să tremure și s-a așezat într-un scaun din apropiere.
- Nu pot trece prin asta din nou. Vocea ei tremura în timp ce vorbea.
 - Abia am supraviețuit ultima dată. Cum s-a întâmplat asta?

Carter a respirat profund. Fața lui își pierduse toată culoarea. Îi era probabil foarte greu să-și vadă sora atât de agitată la auzul știrilor ... știri pe care a trebuit să i le dea știind că o vor îngrozi.

— Promit că nu mă voi odihni până când este găsit. Nu îl voi lăsa să te mai atingă vreodată.

— Nu poți să promiți asta, a spus Claire. Nimeni nu poate. Poate că ar trebui să plec până este capturat.

— Nu poți trăi așa. Olivia și-a mușcat buza de jos.

— Și dacă nu-l prind niciodată? Vei fugii mereu? Și nunta ta?

— Ce e cu nunta? Claire a respirat profund.

— Nu vreau o ceremonie mare, oricum. Putem lua o vacanță, poate mergem la Vegas. În timp ce suntem acolo, putem fugi și avea luna de miere. Dacă avem noroc, Nolan va fi într-o celulă până când ne întoarcem.

— Nu vreau să spun asta ... Carter a răsuflat. Dar nu este o idee rea. De ce nu o suni pe mama să-i spui să organizeze o cină în familie? Trebuie să discutăm totul mai întâi, și apoi, da, ieși din oraș pentru câteva zile.

Olivia nu era sigură că ar fugi, dacă ar fi fost ea, dar nu se confruntase cu această experiență. Nu o învinovățea pe Claire că voia să se suie în primul avion. Cel puțin îl avea pe Matt să meargă cu ea. Asta o va ajuta mult să-și atenueze unele dintre temerile ei.

— Nu sunt sigur că îmi place ideea de a fugii, Matt a răspuns.

— Dar îmi place ideea de a te avea ca soție mai devreme. Doar îmi doresc să fi făcut asta în circumstanțe mai bune.

— Așa este, a spus Claire.

— Putem hotărî mai târziu, dacă vrem nuntă. Vacanța se întâmplă cu siguranță. S-a întors spre Olivia și i-a întâlnit privirea.

— Te las pe tine să o informezi pe Dani de situație și Amy să reprogrameze toate întâlnirile noastre pe termen nelimitat. Dacă e nevoie să te ocupi de ceva tu ești șefa, Dani se poate ocupa de restul.

Daniella Sousa era partenera lui Matt în firma de avocatură. Nu făcea multe de când își începuse fundația ei, dar încă lua cazuri din când în când. Olivia nu știa prea multe despre ea, decât că era fiica familiei Brady. Ceea ce nu descoperiseră până când se întâlniseră întâmplător cu câteva luni în urmă. Se căsătorise recent cu dragostea vieții ei Rendall Sousa și părea fericită.

— Mă voi ocupa de tot, Olivia a fost de acord.

— Du-te și ocupă-te de tot ce ai nevoie să poți pleca din oraș. Îl conduc pe Carter afară.

El și-a dat ochii peste cap și s-a întors spre Claire. Olivia voia să-i dea una, dar s-a abținut. Să fie nevoit să-i spună surorii lui că Nolan Pratt nu era în închisoare trebuie să fi fost un rollercoaster emoțional pentru el.

— Sună-mă după ce vorbești cu mama. Mă duc să o văd pe Reese și să-i spun despre planurile tale.

— O, Doamne, nici măcar nu m-am gândit la ea ... Claire a înghițit un nod.

— Dacă se duce după ea în loc de mine? Probabil că nu auzise preocuparea lui Matt asupra ei. Nu cum că Olivia era surprinsă. Era aproape sigură că Claire se pierduse pentru o scurtă perioadă de timp.

— Va fi bine, Carter a liniștit-o.

— Dane este cu ea și o va proteja. Este încăpățânată și nu va vrea să-și lase pacienții. Știi cum este.

— Da, a spus Claire.

— Bine. Promite-mi că o să mă suni în fiecare zi cât suntem plecați sau mă întorc. Trebuie să știi sigur că toată lumea este în siguranță.

El a dat din cap.

— Da, îți promit. Acum trebuie să plec. Carter a tras-o într-o îmbrățișare și apoi s-a întors să plece. Olivia s-a asigurat că plecă. S-a opri la ușă și a adunat toate documentele ei și le-a pus într-un teanc, apoi i le-a dat.

— Uite. Să nu spui niciodată că nu am făcut nimic pentru tine.

Nemernicul ... nu se aștepta să le ridice. I s-au mișcat buzele, dar nu i-a ieșit nici un cuvânt. Ticălosul părea un pic prea mulțumit de sine. Trebuia să se asigure că va plăti pentru asta data viitoare. Ce dacă era pe urmele unui criminal maniac. Putea să-i facă față și ei pe deasupra. Altfel nu ar provoca-o. Aștepta cu nerăbdare interacțiunea lor următoare.

CAPITOLUL DOI

Olivia bătea pe bordul mașinii. Voia să știe cum era Reese acum că Nolan evadase. Până când biletele pentru strângerea de fonduri nu aterizaseră pe biroul ei mai devreme nu avusese nici un motiv real să facă asta. Reese și Olivia nu erau apropiate. Era chiar ciudat că voia să știe de ea, dar dacă Olivia era sinceră cu ea însăși, nu era Reese cea pe care voia să o vadă. Se gândea la Carter de când plecase de la birou. Părea distrus puțin, iar ea nu se purtase prea frumos cu el. Amândouă surorile lui erau în calea unui psihopat. Probabil aproape că își pierde mințile.

Așadar, a decis să nu contribuie la tensiunea lui și bine, să fie ea însăși. Îl putea enerva mai bine decât oricine. Când va termina cu el va avea mult mai multe pe cap decât pe Nolan Pratt și siguranța surorii lui. Probabil o blestema și însemna că și-a îndeplinit misiunea.

Spera să-l găsească cu Reese. Dacă nu Dane va fi cu ea și îi va transmite mesajul. Ar fi mult mai bine dacă ar afla de la Olivia, totuși. Așa va ști sigur că îl împinsese la limită. Olivia nu îl putea împinge la limită dacă nu vorbea cu el personal. Așadar condusesse la spital cu scuza că trebuia să-i ducă biletele lui Reese.

Olivia a ieșit din mașină și s-a îndreptat spre spital. A intrat în lift și a apăsător butonul pentru etajul unde se afla biroul lui Reese. Când liftul a sunat a ieșit și s-a dus direct la biroul lui Reese. Norocul părea să fie de partea ei ... A auzit voci și una dintre ele era cu siguranță a lui Carter. Olivia voia să sară în sus de bucurie. Va fi distractiv.

Carter vorbea, dar ea l-a ignorat și s-a oprit în ușă împiedicându-l să iasă. — Pleci undeva, frumosule?

Dane zâmbi la Olivia și ea reciprocă. Cel puțin unul dintre ei părea să se bucure să o vadă. Carter cu siguranță nu ... Privirea fulgerătoare pe care i-a

aruncat-o putea face pe cineva mai slab să se facă mic. A clipit la el și i-a spus fără să rostească un cuvânt arată-mi ce poți.

— Nu mai am nimic de făcut aici. Mă îndreptam spre casă. Asta, dacă mă lași să trec, i-a răspuns Carter.

— Nu pleca încă. Trebuie să vorbesc cu toți trei și se pare că astăzi e ziua mea norocoasă să vă găsesc pe toți în același loc. I-a făcut cu ochiul lui Carter iar el a făcut ochii mici la ea. Încă nu avea încredere în ea. Avea de gând să-l testeze un pic și să vadă cât de departe îl putea împinge.

Carter se luă de nas.

— Vă rog intrați, domnișoara West. Aveți atenția noastră. Nu părea prea încântat să o lase să intre în biroul lui Reese. Buzele Oliviei formară un zâmbet diabolic. Sărăcuțul ... avea o zi groaznică. S-a abținut să spună ceea ce voia să spună. Probabil ar fi fost prea mult.

— Ce bine. A trecut pe lângă Dane și Carter, apoi s-a dus direct la Reese și i-a dat un plic.

— Ți-am adus biletele pentru strângerea de fonduri. Ea făcea parte din comitetul de planificare și deși nu ducea biletele la fiecare, le ceruse pe ale lui Reese în acest scop.

— La dracu'. Reese a luat plicul și l-a deschis.

— Am uitat complet. Părea un pic obosită. Îi era probabil greu să păstreze programul ei la spital și să își facă griji de un criminal în serie care venea după ea. Oliviei îi părea rău pentru ea, dar nu a spus-o cu voce tare. Nu voia să reamintească nici unuia dintre ei cu ce se confruntau dacă nu era cazul. Cu toții erau conștienți și nu aveau nevoie de sfaturile Oliviei.

— Mă gândeam că probabil ai uitat. Olivia a zâmbit ușor apoi a spus apologetic.

— Și trebuie să mergi. Ești vorbitoarea invitată, așadar nu ai de ales.

— Nu poate, a spus Carter.

— E periculos. Logistica pentru un eveniment atât de mare ca acesta este imposibilă. Nu o putem face. Carter aproape își pierde mințile. Olivia înțelegea de ce era împotriva. Vor participa mulți oameni și logistica va fi un coșmar.

— Te rog spune-mi că nu te duci. I-a întâlnit privirea lui Reese, dar ea deja dădea ușor din cap.

— Trebuie. A băgat biletele înapoi în plic.

— Evenimentul este pentru a mă ajuta cu fonduri pentru proiectul meu de cercetare. Mulți copii depind de mine și nu îi pot dezamăgi. Olivia presimțise că aceasta va fi atitudinea lui Reese. Era o binefăcătoare din inimă și voia să ajute copii. Era unul dintre puținele lucruri pe care Olivia le înțelegea despre Dr. Reese Jackson. Simțea nevoia să ajute și nu îi păsa dacă își puna viața în pericol.

— Nu vei putea ajuta nici unul, dacă ești moartă. Frustrarea se simțea în vocea lui Carter în timp ce vorbea.

— Nu fi atât de dramatic. Este puțin probabil ca Nolan să participe la un eveniment de cravată neagră. Reese își dădu ochii peste cap. Un indiciu clar că deja se săturase de detaliile protecției ei.

— Presupun că nu mai sunt bilete disponibile? Se întoarse spre Olivia și îi scuiă întrebarea. La naiba ... cu siguranță era livid. Va trebui să ridice presiunea la unsprezece și să vadă dacă va exploda. Așteaptă să-i explice modul în care putea să participe...

— Nu, s-au vândut toate. Olivia rânji. El a făcut ochii mici și s-a uitat fix la ea ... era mai mult o privire ucigătoare de fapt. Agitarea lui crescuse. Carter devenise expert la aceste priviri ...

— Pot vedea roțile învârtindu-se deja. Vrei să mergi și să-l aduci și pe băiatul tău de acolo. I-a făcut cu mâna lui Dane, care era rezemat de perete și făcea cea mai bună impresie a lui de bătauș mut. Era adorabil.

— Da, Carter a răspuns. A scrâșnit din dinți și părea că se străduia să fie cordial.

— Ceva îmi spune că ai un plan.

— Da, am. A trecut pe lângă el și s-a așezat într-un scaun. A pus picior peste picior și și-a pus mâinile în poală.

— Știu că Reese are un bilet în plus pentru un invitat și eu la fel. Puteți merge ca perechile noastre. Și ... tăcere. Carter și-a deschis și și-a închis gura de câteva ori în timp ce procesa informația. Se întreba, probabil, care era trucul. Cerea o fată prea mult să vrea drept partener un detectiv frumos?

— Și care este beneficiul tău? Era mai mult o acuzație decât o întrebare. Își admiră unghiile înainte de a răspunde. Trebuia să răspundă cu grijă.

— Ai de gând să o faci pe Reese să te ia cu ea, nu-i așa? Olivia bătea cu unghiile pe brațul scaunului.

— Dar asta nu contează. Lasă-l pe Dane să meargă cu ea pentru ca oamenii să nu aibă milă de ea. Sunt sigură că mă poți tolera câteva ore. Spera ca Reese să fie de acord cu ea. Olivia cu siguranță nu ar vrea să-și ia fratele drept însoțitor, îl adora pe Preston, dar nici o femeie nu voia să petreacă ore cu fratele ei dacă era posibil. În plus, Preston, probabil ar lua-o pe Jessica și practic ar ignora-o pe Olivia toată noaptea. Practic ... Nici măcar fratele ei nu era disponibil.

— Sunt de acord, a spus Reese. Slavă Domnului ... acum să-l facă pe Carter să realizeze că avea nevoie de Olivia. Și nu doar într-un fel. Era un urs morocănos, dar într-un fel îi plăcea asta la el. Cu siguranță ajuta faptul că era superb și cu mușchi pe care murea să îi atingă și poate chiar linge puțin.

— Dane este capabil să se asigure că ajung în siguranță. Nu vreau ca oamenii să creadă că nu am putut găsi un însoțitor și a trebuit să-mi iau fratele.

Carter s-a uitat la Dane și a întrebat:

— Nu ai nimic de comentat.

El a ridicat mâinile în aer.

— Nu mai încerc să discut cu sora ta de câteva ore. Sunt prea obosit. Când este al naibii eveniment, oricum? Și te rog spune-mi că nu trebuie să-mi pun un smoching.

A... Bietul Dane. Reese probabil fusese dificilă mai devreme. Olivia nu o învinovăța. Dacă era ocupată ... Dar, ce naiba avea în cap? Petrecea multe ore cu Dane, care era evident o plăcea. Ce nu mergea acolo? Suspecta multe și dacă ar putea, ar descoperi adevărul. Dar întâi trebuia să se ocupe de propria ei captură și să facă ce vrea cu el. Carter era ... intrigant și îl dorea. Cel puțin pentru un scurt timp, în funcție de cât de docil se dovedea a fi.

— Este sâmbăta asta, a spus Olivia. S-a ridicat și i-a dat lui Carter o bucată de hârtie.

— Asta e adresa de unde să vi să mă iei și Dane dragule, e cravată neagră. Pune-ți măcar un costum. Ura să dea vești proaste ... de fapt, depindea de veștile proaste. Uneori era de-a dreptul satisfăcător să le dea. Mai ales, atunci când câștiga un proces. Era cel mai bun fel de veste proastă de dat ... adversarului ei.

După ce a terminat ce a avut de spus, a ieșit liniștită din birou. În timp ce mergea pe hol a auzit-o pe Reese spunând,

— Viața mea e de rahat. Olivia se gândea că Reese se înșela cumplit. Devenea interesantă dacă ar putea vedea darul care i se oferise. Desigur, Nolan se putea concentra asupra ei, dar avea un bărbat serios lângă ea să o protejeze. Unul care clar o iubea și ar fi murit pentru ea.

Olivia nu avea așa ceva. De abia avea un bărbat interesat în ea și da, Carter o dorea. Se ciorovăia cu ea, dar se vedea dorința în privirea lui. Mai ales când credea că nu ea nu îl vede. Îl observase ... Dar el niciodată nu a acționat. Insinuările lui erau menite să o îndepărteze. Carter nu era șovinistul care pretindea a fi. Avea fobie de relații și ea avea un sentiment, că, dacă găseau drumul unul către altul lucrurile s-ar putea schimba. Cel

puțin dacă se relaxa suficient de mult timp să își dea seama că le-ar putea fi bine împreună. Avea mult de lucru cu el.

CAPITOLUL TREI

Olivia trebuia să se ducă la judecătorie. Fusese o zi de calvar și voia să termine odată cu audiența. Avea o audiență pentru o moțiune a unui caz civil. Cazul era o cacealma și reclamantul îl depusese doar ca să fie o pacoste. Dacă totul mergea bine va fi în favoarea ei și îi va putea spune clientul ei că nu avea de ce să se îngrijoreze cu excepția plății facturii ei ... care va fi considerabilă. Era o avocată foarte bună și se aștepta să fie plătită bine pentru munca ei.

S-a oprit brusc când l-a văzut pe Carter Jackson la lift. Poate că ziua ei nu va fi atât de rea până la urmă. Se putea juca puțin cu detectivul înainte de a-i arăta colții ... avocatului reclamantului ... în instanța de judecată. Era exact ceea ce avea nevoie înainte de a vedea judecătorul. Un pic de energie.

— Mergi jos? A întrebat Olivia pe un ton răgușit.

Carter s-a uitat la ea și s-a încruntat.

— Ce faci aici?

Olivia s-a oprit în fața lui și a clipit seducător. Purta o fustă strâmtă și o jachetă până la talie, care îi puneă în evidență rotunjimea sânilor. Părul ei negru era prins în părți și buclele îi cădeau pe spate. Arăta bine și îi plăcea să o arate ... mai ales când avea chef și cu siguranță era cazul când l-a găsit pe Carter în drum spre tribunal.

— Serviciul meu este să, știi tu, fiu la tribunal. Ridică o sprânceană.

— Ce te face atât de iritabilă? A zâmbit pe jumătate, ca și cum spunea, da e de rahat, dar ce ai de gând să faci? Olivia putea fi relaxată ... uneori.

— Nu cred că avem timp să trecem prin toată lista. Liftul s-a deschis cu un clinchet și el a intrat. Olivia s-a strecurat și ea.

— Acum, ești primul.

— Ce ți-am făcut? Ea a zâmbit cochet ca și cum era inocența personificată.

— Dacă-mi spui, pot încerca să mă revanșez. Ușile s-au închise și ea s-a apropiat de el. Nu era mult spațiu între ei. Încă un pas și ar fi la o respirație depărtare de a respira același aer.

— Ce faci? Expresia lui perplexă era de neprețuit.

Oh, Carter ... Putea fi atât de crispat uneori. Ce se putea face oare să se relaxeze puțin? A oftat.

— Ești un morocănos. Bine, ne întoarcem la domnul morocănos și doamna sarcastică dacă asta te face fericit. Nu voia să fie așa cu el. Cel puțin, nu în acel moment, voia să fie ... jucăușă. Ce trebuia să facă pentru ca el să realizeze că îl dorea, mă rog, gol și dispus să se bucure de un pic de plăcere reciprocă.

— Da. Mințea. Olivia devenise expertă în a-și da seama când cineva mințea pe durata carierei ei în avocatură. Probabil că îl speriasse și nu știa ce să facă în această privință.

— Sper că nu vei fi un nesimțit în seara asta. Aș vrea să mă distrez. De asemenea ar fi vrut să-l atragă în apartamentul ei pentru un timp împreună, dar asta depindea de atitudinea lui mai târziu.

El a rămas tăcut câteva bătăi de inimă și ea a început să creadă că poate exagerase cu remarcile. Carter avea doar nevoie de puțin timp pentru a-i da răspunsul corect. Oliviei îi plăcea asta la el. Se oprea să se gândească și nu reacționa imediat întotdeauna. Asta demonstra chibzuință când majoritatea oamenilor erau gata să sară în foc fără să se gândească prea mult.

— Voi încerca să mă abțin să te fac de rușine. Ridică din umeri.

— Ori vrei ori nu vrei. Se uită la el. Serios? Asta era tot ceea ce avea să-i ofere?

— Voi presupune că este o înțelegere.

— Ești un măgar. Telefonul ei i-a vibrat în mână. S-a uitat în jos la el și a înjurat. Liftul s-a oprit brusc și telefonul i-a zburat din mână.

— La dracu! Olivia nu l-a putut prinde și a lovit peretele apoi a alunecat pe podea.

— Elocvent, Carter a criticat-o, dar apoi s-a încruntat uitându-se la ușile liftului.

— Ce s-a întâmplat? A apăsato butoanele, dar nu se mișca.

— Cred că suntem blocați aici, deșteptule, a spus Olivia morocănoasă.

— Nu, nu, nu repetă el.

— Nu pot fi blocat aici. S-a uitat la ea cu o față îngrozită. Era atât de rău să fie blocat cu ea?

— Trebuie să fiu la tribunal să depun mărturie.

S-a uitat la el cu ochii mici. Tonul ei era plin de venin când a spus,

— Și eu nu? Crezi că sunt în acest lift ca să mă distrez?

Era puțin probabil că se îndreptau spre aceeași sală de judecată. Cazul ei era civil și al lui probabil implica un criminal nenorocit împotriva căruia trebuia să depună mărturie. Dar era imbecil sau ce? Era conștient că lucra ca avocat și probabil trebuia să fie în instanță ocazional. Cazul lui nu era nici mai mult, nici mai puțin important decât al ei. Amândoi trebuiau să fie undeva și faptul că erau blocați într-un lift era ... inconvenient.

Era, probabil, un lucru bun, că nu se vedeau des în instanță. Carter se încruntă.

— Nu știu. Poate ai o întâlnire tare cu unul dintre prizonierii aduși la judecată.

— Uneori, chiar te urăsc. Rânji la el. O parte din ea voia să-și pună mâinile în jurul gâtului lui și să-l strângă, dar nu se lăsa pradă violenței. Putea pune

jos pe oricine cu câteva cuvinte ascutite și asta era arma ei preferată. Dar, Carter reușea să o facă să uite asta.

— Uneori? El ridică o sprânceană.

— Se pare că nu fac suficient să te îndepărtez. Tocmai a spus ... trebuie să-l fi auzit greșit. Avusese dreptate. Se făcea în mod activ neplăcut astfel încât ea să nu vrea să aibă de-a face cu el.

Olivia și-a pus mâinile în șolduri și a spus pe un ton usturător,

— Vrei să spui că ești nesuferit intenționat? Și-a ridicat mâinile în aer răsuflând cu frustrare.

— Nu contează, nu cred că-mi pasă. Problema era că îi păsa prea mult. Ea îl dorea și de ceva vreme.

El a rămas tăcut. Era, probabil, înțelept. Olivia nu știa ce i-ar putea face, dacă îi dădea o scuză patetică de ce o îndepărta. Credea că nu e „suficient de bun“ sau „ea merita ceva mai bun“? Erau doar scuze și erau de rahat.

Olivia a început să bată cu putere în ușă.

— Crezi că știi că suntem blocați aici?

Ridică el din umeri.

— Greu de spus. De ce nu suni pe cineva să le spui.

— Pe cine? Și-a ridicat telefonul de pe jos.

— Ecranul e spart. Așa e norocul meu. Credea că i se întorsese norocul, se părea că nu.

El se uită în jos, la telefon și se încruntă din nou. Asta părea să fie reacția lui preferată în ultima vreme. Ea se încruntă de asemenea în timp ce studia telefonul. Avea mai multe crăpături decât o clădire abandonată programată pentru demolare.

Carter își caută jacheta și înjură.

— Mi-am uitat telefonul în mașină.

— Bineînțeles că l-ai uitat. Nu îl putea învinovăți. Nimic din toate astea nu era vina lui. De fapt nu era vina nimănui, dar era agravată.

Carter a deschis ușa unde era telefon liftului și a descoperit că era gol. Resturile cablului rupt era tot ce rămăsese. Care erau șansele de a rămâne blocați într-un lift cu nici o modalitate de a contacta pe cineva? Olivia voia să țipe, dar s-a abținut. Nu ar fi rezolvat nimic, iar Carter părea să facă tot ceea ce putea să iasă afară, chiar dacă fără rezultate.

— Ar trebui să ne facem confortabili. Cred că vom fi aici o vreme, Carter i-a spus. Crezi? Aaaa...se uită la el fix.

Confortabil, spune el ... Ca și când era ușor. Nu erau scaune în lift și ea nu era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni de trening și un hanorac. A uitat să împacheteze o pereche de adidași în caz că trebuia să se așeze într-un lift. Frustrarea ei mentală nu ajuta când el nu avea plăcerea de a o asculta. Ar trebui să-i spună preocupările ei.

— Cum propui să fim confortabili în acest spațiu mic? A pocnit din degete.

— Știu! O să alunec în jos pe perete și o să mă așez pe jos. Fusta aceasta este perfectă pentru asta. Nu se va rupe dacă încerc.

El s-a uitat în jos la fustă și a făcut-o să-i ardă pielea. Felul în care se uita la fusta ei Era strâmtă și probabil o va distruge dacă ar încerca să se așeze pe jos, dar poate că se merita dacă în cele din urmă va arăta că o dorea. Și-a înclinat capul într-o parte și cuvintele care i-au ieșit din gura au șocat-o.

— Ai putea să ți-o dai jos.

Ea a rămas cu gura deschisă și tăcută pentru câteva momente. Apoi a tras-o în brațele lui iar ea și-a pierdut orice capacitate de a gândi. Buzele lui erau pe ale ei înainte ca ea să poată răspunde, nu cum că se gândise la un posibil răspuns pentru sugestia lui. Imediat, ea și-a pus brațele în jurul gâtului lui și

s-au pierdut unul în altul. Corpul ei a erupt de dorință și voia să-i deschidă pantalonii și să-i spună să i-o tragă acolo în lift. Dumnezeu să o ajute își pierduse mințile.

Olivia și-a trecut unghiile prin părul lui, făcându-l să geamă. A trebuit să facă asta sau ar fi cedat dorinței. Îl voia în ea, și rău. Poate că ar trebui să-i sugereze să-i sfâșie fusta și să i-o tragă lipită de perete. Ar fi atât de bine ...

O idee rea... Lifturile aveau camere. Nu puteau face mai mult decât să se sărute nebunește și ce sărut s-a dovedit a fi. Focul, furia și pasiunea îi mistuia. Dacă nu îl oprea curând, ar ajunge mai departe decât ar trebui. El s-a tras înapoi și liftul a răsunat cu respirația lor grea.

— Ce-a fost asta? A întrebat Olivia

— Mi s-a părut că aveai nevoie de o distragere, a răspuns el glumeț.

— Cu plăcere. Ar fi trebuit să-l lovească cu piciorul sau ceva, dar avea dreptate. Avusese nevoie de asta și voia mai mult. Olivia plănuia să o și obțină. Întotdeauna obținea ceea ce își propunea.

— Pentru un minut, am început să cred că ești bun, a spus ea, și l-a împins. Olivia nu îl putea lăsa să creadă că era ușoară. Va trebui să facă puțin efort pentru ea.

— Apoi, a trebuit să strici tot.

— Sărutul meu te-a făcut să crezi că sunt bun? A zâmbit.

— Pot fi și mai bun dacă vrei. Și-a băgat mâinile în buzunare și s-a lăsat pe călcâie.

— Recunosc, nu încercam să te fac să te îndrăgostești de mine.

— Ești un măgar, spuse ea. Începea să-l placă din ce în ce mai mult.

— Nu, răspunse el.

— Dar am penis.

Ea s-a uitat în jos tentată din nou să-i desfacă pantalonii. Ar trebui? Poate încă un sărut... Încă un sărut s-ar putea dovedi să fie prea mult, totuși. Săruturile fierbinți ca cel pe care tocmai îl împărtășiseră duceau la un singur lucru—sex—și refuza să comită o infracțiune lăsându-se luată de val.

— Ce? Olivia a clipit seducător.

— Ai unul? Nu aș fi ghicit vreodată. S-a apropiat încet de el și apoi și-a trecut degetele peste penisul lui. Îl va tachina puțin.

— Asta este?

— Nu o face. Vocea lui era guturală.

— Să nu fac ce? A repetat mișcarea.

— Să apreciez acest membru fin? Olivia și-a pus mâna pe el și a strâns ușor.

Era inevitabil că vor ajunge în acest punct, iar acum nu mai exista cale de întoarcere. Era pe cale să se aplece și s-o sărute din nou când liftul s-a mișcat. Ușile s-au deschis și un grup de oameni s-a uitat la ei.

Carter și-a dres glasul.

— Ei bine, cred că asta e semnalul nostru să ieșim. Ne vedem diseară. A ieșit din lift și nu s-a uitat înapoi.

Putea să fugă, dar mai târziu nu o va putea face... Olivia a zâmbit în timp ce ieșea din lift. Avea rochia perfectă și tocurile trage-mi-o pregătite pentru el. La sfârșitul serii îi va schimba lumea și nu va mai fugii niciodată. Ei bine, va fugii, dar înspre ea și nu în direcția opusă. Nu își va putea ascunde acea dorință. Și-a jucat mâna și Olivia va folosi asta împotriva lui.

CAPITOLUL PATRU

Carter se plimba prin apartamentul lui Reese. Trebuia să plece în curând să o ia pe Olivia și nu știa cum va merge totul. Unde naiba era Dane? Reese îl înnebunea puțin și voia să plece. Nu era prea sigur că a avea de a face cu Olivia va fi mult mai bine, dar cel puțin o putea săruta să tacă ... Sărutul din lift îi făcuse sângele să fiarbă și voia să o sărute din nou. La naiba, voia să facă mai mult decât atât.

Dintr-un motiv sau altul era nervos și nu putea scăpa de senzație. După altercația lor din lift, nu a putut decât să se gândească la ea. Sărutul acela... A fost fierbinte ca naiba și voia să vadă dacă puteau recrea focul. Cu tot ceea ce se întâmpla în viața lui în ultima vreme, cel puțin găsisese ceva care îl făcea să se simtă bine. Chiar dacă nu îl localizase pe Nolan se simțea liniștit știind că ambele lui surori erau în afara pericolului. Strica să facă ceva pentru el de data asta?

S-a dus la fereastră și s-a uitat afară. Slavă Domnului. Dane ajunsese în sfârșit și își parca mașina. S-a dus la ușă și l-a întâmpinat pe Dane.

— Ți-a luat ceva timp.

Dane ridică o sprânceană.

— Ai o întâlnire fierbinte sau ce?

Gura lui a rămas într-o linie dreaptă, albă.

— Cu siguranță e ceva... intră. Reese termină, așa că nu știu cât va mai dura. E deja închisă în dormitor de o oră. Mi-e frică să bat din nou. Ultima dată, aproape mi-a spart timpane.

— Probabil că nu a apreciat întreruperea. Dane habar nu avea.. Lui Carter aproape că îi era milă de el, dar avea sentimentul că partenerul lui nu va vedea lucrurile în același fel.

— E foarte minuțioasă.

— Știu asta, a mormăit Carter.

— Am crescut în aceeași casă. Din păcate...

— Atunci de ce te surprinde? Dane ridică o sprânceană. Voia să-i dea una. Aproape că nu își putea controla iritarea.

Carter își iubea sora, dar era... dificilă. A fost nevoită să fie. Oricine a avut de-a face cu mama lor, Rachel Jackson, a trebuit să dezvolte o coloană vertebrală de fier sau ar fi fost zdrobit de ea. De aceea nu înțelegea de ce a ieșit cu Nolan Pratt. Mama lor îl plăcuse. Asta ar fi trebuit să fie suficient pentru ea să alerge în direcția opusă.

— Am crezut că poate s-a schimbat. Carter a ridicat din umeri.

— Acum că ești aici, mă duc s-o iau pe domnișoara Prissy și ne întâlnim la hotelul Roseland.

— Stai puțin, a spus Dane.

— Nu mi-am dat seama că e în alt oraș.

Lui Carter nu îi păsa unde avea loc. Dacă ar fi putut să o convingă pe Reese să nu participe, ar fi făcut-o, dar sora lui era încăpățânată. Singura modalitate de a o împiedica să meargă ar fi fost s-o încuie într-o cameră și să arunce cheia. Dacă ar scăpa vreodată, i-ar face pe toți să sufere în cele mai oribile moduri posibile. Ar prefera să evite asta. Nu înțelegea de ce îl deranja pe Dane. Ce conta unde era.

— Da, a spus Carter.

— Care e problema.

— Nu suntem autorizați să acționăm legal în alt oraș. Dane și-a trecut mâna prin părul lui negru.

— Ei bine, dacă apare vreo problemă, îi lăsăm pe localnici să o rezolve. Asta nu e o operațiune sau ceva de genul ăsta. Tot ceea ce facem este să ne ducem domnișoarele la chestia asta drăguță de strângere de fonduri. Deși e ciudat că se ține în alt oraș... Mă întreb cum au decis asta.

Dane putea avea dreptate. Ar trebui să ia măsuri de precauție suplimentare. Paranoia lui începea să-l copleșească. Nolan nu avea cum să planifice asta. Evenimentul fusese organizat cu mult înainte ca el să evadeze din închisoare. Dădu din cap. Trebuiau să se organizeze bine. S-a uitat la Dane și s-a încruntat.

— Ce se întâmplă? Carter a întrebat.

— Cunoscut privirea asta.

— Probabil că nu e nimic... Dane și-a pus sprâncenele împreună.

— Dar fi în alertă. Am un presentiment rău.

Minunat. Paranoia lui i se transmisese lui Dane acum.

— Asta aveam de gând oricum. A dat din cap la el.

— Plec acum. Ne vedem acolo.

Carter s-a întors și l-a lăsat pe Dane singur să se ocupe de Reese. Se bucura că nu trebuia să aibă de-a face cu sora lui. Era o teroare. A oftat și s-a dus să-și ia propria parteneră... Nu era cu mult mai brează decât Reese.

Olivia era așezată în fața oglinzii terminând ultimele detalii ale machiajului. Voia ca totul să fie perfect. Își alesese rochia cu o deliberare atentă. Trebuia să-l surprindă și să-l inspire să se gândească la metode de a o despacheta mai târziu. Voia să fie un cadou de care el să se bucure și să o facă să se simtă bine în schimb. Rochia pe care o alesese era până la pământ, de mătase neagră, fără mâneci învăluită cu dantelă, cu o despicătură care urca până pe coapsă. Corsajul acoperit cu dantelă avea un decolteu adânc. Își aranjase părul, astfel încât buclele să-i cadă decadent în jurul feței.

Și-a pus luciu de buze să-i apară umede, în loc de colorate. Poate că el avea vreo preferință, dar încă nu o cunoștea și ei nu-i plăcea prea multă culoare. Când, a auzit ecoul soneriei. În sfârșit ajunsese. Și-a pus repede stileturile ei negre cu bretele, a luat poșeta asortată și apoi a mers relaxată să deschidă ușa. Când a deschis-o larg el s-a uitat la ea cu gura deschisă câteva bătăi de

inimă. Privirea lui a călătorit în jos și s-a oprit despicătura provocatoare de pe coapsă. Îi veneau deja câteva idei ... bine.

Carter a înghițit un nod.

— Ești gata?

Ea a ridicat o sprânceană.

— Doar dacă nu ai ceva mai bun în minte. Ar trece bucuroasă peste strângerea de fonduri, dacă voia să meargă în dormitorul ei. Olivia avea nevoi și voia ca el să-i satisfacă o mare parte din ele.

— Nu ai putea face față. Îi făcu cu ochiul.

— Să mergem. Dane și Reese ne așteaptă și nu vreau să ajungem prea târziu.

Oh, îi putea face față. Trebuia doar să-i dea o șansă să-i arate cât de mult putea. După doar o noapte cu ea chiar ar paria că nu va fi în stare să o mai lase. Nu era modestă. Asta era cert. Îi plăcea sexul și putea fi chiar sălbatică.

— Tu ești cel care ne întârzie. Nu da vina pe mine.

— Nu am spus că e vina ta. Părea puțin surprins de reacția ei. Se va obișnui în timp cu stilul ei direct.

— Doar menționam ceea ce e evident.

A dat ochii peste cap și a încuiat ușa.

— Atunci, condu-mă la mașină. Aș vrea să ajung la timp să și mănânc. Îmi e foame rău. Era înfometată pentru el. Mâncarea nu va fi suficientă să îi satisfacă foamea.

— Asta este mașina ta? A ridicat ea o sprânceană.

Ajunseseră la sedanul lui mediu albastru închis. Era pe cât se poate de neimpresionant și probabil asta era de folos în linia lui de lucru. Era

obișnuită cu mașini mai impresionante, dar nu trebuia neapărat să fie în una. Nu știa de ce, dar mașina lui încă o surprindea.

— Da, răspunse el.

— Ce aștepti? Să-ți deschid ușa?

— Nu sunt atât de naivă, spuse ea.

— Detectivul Carter Jackson, un domn? Întregul oraș Enville știe că este la fel de probabil ca descoperirea unei oale cu aur la sfârșitul unui curcubeu.

Era un măgar de destul de mult timp. Nu știa de ce se așteptase că s-ar putea schimba. Un sărut nu însemna că era pregătit pentru o relație. La naiba, era posibil să nici nu aibă noaptea de pasiune la care spera.

— Nu se știe niciodată.

— Poate ai noroc. O fată putea spera ...

— Prefer să nu mă iluzionez. Unele lucruri nu se merită.

Va avea noroc. Olivia rareori se înșela. Odată ce își lăsa garda jos ieșea totul la suprafață. Trebuia doar să ajungă la acel moment. Apoi, totul va intra pe făgaș.

— Te-ai gândit vreodată că poate ești tu?

Se întoarse spre el.

— Eu? Surprinderea ei a răsunat. Și-a împreunat sprâncenele și s-a uitat urât la el, apoi a râs, indignată de spusele lui. Ochii ei s-au îngustat și gura ei era o linie albă firmă.

— Carter, lasă-mă să te liniștesc—ești tu. Acum urcă în mașină să plecăm odată. A deschis ușa și a alunecat în scaun.

Carter a oftat și a urmat-o.

Au rămas tăcuți tot drumul până la hotelul Roseland. Carter a intrat într-o parcare și a oprit motorul. A surprins-o deschizându-i ușa .. S-a uitat la el uimită. I-a plăcut că a fost puțin manierat pentru ea. I-a întins mâna.

— Domnișoara West?

A pus mâna într-a lui și a zâmbit. A ajutat-o să se dea jos din mașină și ea a dat din cap când a revenit în picioare.

— Să nu crezi că mă păcălești. Văd ce faci.

— Ce? A spus el cât mai inocent posibil.

— Preferi să fiu un măgar arogant?

— Ești bun la asta, dar nu, aș prefera să fi mai plăcut.

El a zâmbit în timp ce ea l-a luat de braț și a condus-o în hotel. Hotelul Roseland era elegant și minunat. Nu era prima dată când era acolo, dar nu stătuse niciodată ca oaspete. Fusesse doar pentru funcții precum strângerea de fonduri.

Salonul era deja plin cu o mulțime de oameni. Carter nu a spus prea multe pe drum înăuntru. Era posibil că nu știa prea mulți oameni acolo. Era nervos? Oare să-l întrebe? A decis să nu o facă și a rămas la fel de tăcută ca și el.

— Stăm la masa surorii tale, Olivia a oferit.

— Ar trebui să fie în partea din față a camerei.

Carter a scanat zona și s-a încruntat.

— Putem evita zona aceea pentru o vreme? Ea s-a uitat în direcția mesei lor și a văzut-o pe mama lui. Probabil că nu voia să o vadă. Claire îi menționase că el nu se înțelegea bine cu ea și nici ea. Reese avusese o relație tentativă cu Rachel Jackson.

— Hei, surioară, a spus un bărbat.

Fratele ei, Preston West și logodnica lui, Jessica Sousa, stăteau în fața lor. Preston purtat un costum gri elegant și Jessica arăta ca un simbol de blondă bombă. Purta o rochie lungă de bumbac de un roz pal, cu un decolteu adânc. Preston o iubea și va fi familie în curând. Olivia a zâmbit larg și nu a spus un cuvânt. Poate că Jessica era o femeie minunată, dar nu știa aproape nimic despre ea.

— Hei, Pres, s-a aplecat și l-a îmbrățișat.

— Nu știam că vei fi aici.

— Îmi place să susțin o cauză bună când pot. Dar sunt de gardă și e posibil să trebuiască să plec dacă au nevoie de mine la spital.

— Munca unui medic nu se termină niciodată, a răspuns ea.

— Sper să nu fie nici o urgență. Nu ai prea mult timp pentru tine zilele astea.

— Am suficient. Zâmbi el.

— Dar recunosc că de cele mai multe ori sunt fericit să stau acasă.

Carter a dat din cap la Preston.

— L-ai văzut pe partenerul meu?

Preston dădu din cap.

— Nu, dar am ajuns doar cu câteva minute înainte de voi. Ar putea fi în sala de licitație tăcută.

Poate că și ei voiau să o evite pe Rachel Jackson dacă erau deja acolo. Poate că Reese era în termeni buni cu mama ei, dar asta nu însemna că ar petrece de bună voie timp cu ea. Carter, probabil, gândea ceva similar când a spus:

— Mă întreb dacă e ceva interesant acolo.

Olivia a ridicat din umeri.

— Vrei să te uiți? Nu m-ar deranja nici pe mine să intrăm puțin. La ultima la care am participat au avut o vacanță pe o insulă tropicală. Îmi surâde una. Poate l-ar și invita cu ea în vacanță. Ar putea să facă baie goi sau ceva și mai decadent.

— Venim și noi, a spus Jessica.

— Dacă e vreo vacanță, poate o putem folosi pentru o lună de miere. Olivia a vrut să-i arunce o privire urâtă și să o îndepărteze, dar s-a abținut. Și-a reamintit, nu pentru prima dată, că urma să fie cumnata ei. Jessica și Preston păreau un cuplu ciudat, dar într-un fel se potriveau. Oamenii din jurul ei păreau să găsească dragostea în plin haos în ultima vreme. Spera ca toate relațiile nou formate să funcționeze odată ce drama se stabilizează. Momentan, toți păreau să rămână mai mult decât fericiți.

Carter și-a înfășurat brațul în jurul taliei Oliviei. În loc să o ducă spre camera de licitație tăcută, a tras-o într-un colț întunecat și a întors-o cu fața spre el. Spera să fure un sărut sau două? Ea cu siguranță voia și chiar nu voia să se țină după Jessica și Preston.

— Ce faci? I s-a deschis gura și și-a lins buzele. Sărută-mă, te rog.

— M-am gândit la buzele tale dulci toată ziua. S-a aplecat și și-a apăsât buzele pe obrazul ei, aproape de buze. Apoi i-a șoptit la ureche,

— Vreau să văd dacă ești la fel de delicioasă cum îmi amintesc. Ea aproape a gemut. În sfârșit o va săruta. Olivia a crezut că o va face când a luat-o de acasă și a fost dezamăgită când nu a făcut-o.

— Crezi că ceva s-a schimbat în câteva ore? Cuvintele i-au ieșit aproape fără răsuflare.

— Ți-am spus că arăți perfect în seara asta? Și-a trecut degetele peste dantela care îi acoperea spatele.

— Un pachet care ar fi distractiv de desfăcut. Da, te rog...

— Ce e cu tine în ultimul timp? Înainte mă evitai—nu înțeleg. Lucrurile avansează repede. Ea spera asta, dar voia să se asigure că voiau același lucru.

— Draga mea ... doar urmează-mă. Carter o sărută pe obraz și apoi coborî în jos pe gât.

— Nu te voi conduce într-o direcție greșită.

Sărutul părea ca o promisiune pentru ceva mai mult. Unul care spunea că vor avea mai multe ca el și unele care vor fi și mai bune decât ultimul. Erau cu un pas mai aproape de a fi împreună și spera că nu vor face nici unul înapoi. Se aplecă și își apăsă buzele pe ale ei iar ea a erupt de dorință.

Timpul s-a oprit pentru câteva bătăi de inima și nu mai exista nimic altceva decât ei. Când Carter s-a tras înapoi, ea era apatică, dorind să-l sărute din nou. Ochii lui erau arzători când i-au întâlnit privirea. Asta și voia. Ca el să și-o dorească la fel de mult pe cât și-l dorea ea și părea că în sfârșit se va întâmpla. Își puteau continua seara acum că o uluise cu un sărut și poate că vor putea avea ceva și mai bun la finalul serii ...

CAPITOLUL CINCI

Carter nu își putea aminti ultima oară când fusese atât de obosit. Fusese treaz toată noaptea vorbind cu securitatea hotelului și poliția locală. Dacă Nolan fusese la hotel plecase de mult. Olivia rezervase o cameră și îi dăduse o cheie. Îi spusese să vină când termina de lucru. El spera că se culcase deja. Nu era cum își dorise să se încheie noaptea. Sperase să o ducă acasă și să dea jos după corpul ei încântător rochia ei sexy. O parte din el încă își dorea asta. Poate că încă nu și-o scosese și ar putea face dragoste cu ea. Puteau folosi timpul rămas într-un mod mult mai plăcut.

Nu mai putea face prea multe să îl prindă pe Nolan. Reese era în siguranță cu Dane. Ar putea, poate ... să se relaxeze puțin timp și să petreacă un timp cu o femeie frumoasă care îi făcea sângele să fiarbă. Nu era sigur cât de departe ar putea merge și nu știa dacă era capabil de o relație adevărată, dar Olivia îl făcuse să dorească să încerce. Avea o limbă ascuțită și o inteligență rapidă care îl fascinau. Admira că nu o speria nici o provocare și cu siguranță găsisese una în el.

S-a îndreptat spre lift și l-a luat până la etajul unde era camera. Când a ajuns la ea a băgat cheia în ușă și a intrat. Carter nu avea idee ce va descoperi când intră, dar știa un singur lucru. Olivia era acolo, iar restul nu conta. O va seduce, dacă era necesar, dar nu credea că se va ajunge la asta.

— Olivia, a strigat el în timp ce a intrat în cameră.

— Aici, a strigat ea.

Olivia rezervase un apartament. Era mult mai mare decât Carter se aștepta. Avea un balcon mare și ea era acolo în picioare uitându-se la cerul întunecat. Încă avea rochia pusă. Bine. S-a dus pe balcon și a tras-o în brațele lui.

— Ți-a fost dor de mine?

— De ce, de atitudinea ta morocănoasă? Ridică o sprânceană.

— Aproape deloc. Și-a înfășurat brațele în jurul lui și și-a pus capul pe pieptul lui.

— Dar mă bucur că ești aici. Cum a mers totul.

Să se sărute era una, dar să împărtășească ... putea fi mai mult decât era el pregătit. Emoțiile erau dificile pentru el. A trebuit să și le ascundă pentru că mama lui nu tolera nimic care se aseamăna cu drama. Nu cum că fusese predispus la tantrumuri sau izbucniri, dar i-a fost clar devreme că pedeapsa nu se merita chiar dacă ar fi fost tentat. Rachel Jackson conducea cu un pumn de fier și cu o atitudine fără toleranță. Era de mirare că copiii ei o ura?

— A fost o fundătură. Nu avea nimic altceva să-i ofere. Făcea o greșală de a fi cu ea acum?

— Ce păcat. S-a lăsat pe spate și i-a întâlnit privirea.

— Îmi pare rău că a scăpat. Știu cât de mult ai nevoie ca sora ta să fie în siguranță.

El nu voia să discute nici despre Nolan nici despre sora lui. Carter voia să facă dragoste cu ea. Și-a trecut degetele în jos pe spatele ei până a ajuns la crăpătura fusteii.

— Am vrut să-ți dau rochia asta jos toată noaptea.

— Ce te oprește? îl întreabă.

— Nu sunt genul de relații. Trebuia să-i spună asta.

— Nu fac promisiuni pe care nu le pot păstra.

Ea zâmbi diabolic.

— Atunci fă-mi una pe care o poți păstra.

— Dacă facem asta, a spus el în timp ce s-a aplecat mai aproape. Carter și-a strecurat mâna sub fusta ei și și-a trecut degetele peste linia lenjeriei ei.

— Va fi cel mai bun sex pe care l-ai avut vreodată.

— Ce modest ești. Vocea ei era răgușită.

— Deloc, a spus el și și-a strecurat un deget sub lenjeria ei suficient cât să o ispitească.

— După cum am spus...

— Nu faci promisiuni pe care nu le poți păstra, a terminat ea pentru el. Olivia a făcut un pas înapoi încât să nu o poată atinge.

— Lasă-mă să te ajut să-ți ți promisiunea atunci. Și-a băgat mâna prin crăpătura fustei și a lăsat lenjeria să cadă la pământ apoi a pășit afară din ea.

— Aștept.

Carter gemu. Ea va fi sfârșitul lui. Făcu un pas spre ea.

— O să-ți dau rochia asta jos și o să-ți sărut fiecare centimetru superb al corpului tău. El a făcut încă un pas.

— Dar pantofii ... Se uită în jos.

— Lăsa-i. Sunt sexy ca dracu'.

S-a întins spre ea și a întors-o.

— Pune-ți mâinile pe balcon.

— Aici afară, a spus ea cu răsufierea tăiată.

— Vrei să faci sex aici?

— Draga mea, spuse el.

— Nu respecti instrucțiunile. Era singurul lucru pe care îl putea spune. Carter putea fi exigent uneori și adora pantofii ei trage-mi-o. Ea și-a pus mâinile pe balcon și și-a înfășurat degetele strâns în jurul balustradei. Nu i-a dat rochia jos. Pe cât de mult îi plăcea să fie un exhibiționist îndrăzneala lui avea limite. În plus, nu voia să o împartă cu lumea, dar să tachineze atât lumea cât și pe ea îl excita.

Carter a dat crăpătura rochia la o parte încât fundul ei gol să fie vizibil, apoi i l-a mângâiat cu mâna. Și-a strecurat degetul în centru și i-a mângâiat clitorisul. Ea a gemut și și-a arcuit spatele dându-i mai mult acces. Putea cu ușurință să i-o tragă acolo. A continuat să-i mângâie clitorisul până când ea a gemut. Era udă și atât de aproape de orgasm.

— Vrei să-mi strecur penisul în tine. Te pot face să țiți de plăcere.

— Da, spuse ea.

— Acum.

El i-a ignorat rugămintea și a continuat să-i frece clitorisul, apoi și-a împins două degete în ea. Ea le încleșta în timp ce el le mișca înăuntru și în afară. Voia să o facă să ajungă la orgasm apoi cu plăcere o va penetra, chiar acolo și poate din nou în pat. Pe cine păcălea. Plănuia să o aibă toată noaptea de câte ori vor putea. Carter își refuzase această plăcere pentru prea mult timp. O dorise pentru ceea ce părea din totdeauna și se pare că și ea simțise la fel. Meciurile lor verbale fuseseră preludiul care îi adusese în acest moment.

Ea a gemut când a atins punctul culminant iar el a continuat mișcarea de încă câteva ori, până când corpul ei a tremurat de la eliberare. Și-a băgat mâna în buzunar și a scos un prezervativ. Da, plănuise asta. Își pusese câteva în buzunar sperând că la un moment dat vor găsi un loc în care să și-o tragă ca iepurașii. Și-a desfăcut fermoarul și a pus prezervativul peste penisul lui în durere.

— Nu-ți da drumul draga mea, i-a ordonat.

— Îți voi provoca încă un orgasm și am nevoie de tine aici cu mine. Carter i-a desfăcut picioarele și și-a strecurat penisul în ea. Era caldă și strâmtă.

— Ești perfectă. Atât de perfectă. Și-a pus mâinile în jurul coapselor ei și a ținut-o în timp ce intra și ieșea din ea. Gemetele ei au umplut aerul nopții și el și-a pierdut orice gând coerent. Tot ceea ce făcea era să simtă. Era uimitoare.

— Mai tare, a cerut ea și Carter s-a conformat fericit. Era atât de aproape, dar trebuia să se asigure că ea venea din nou. A dat drumul unui picior și și-a strecurat degetul peste clitorisul ei. Ea a gemut și s-a convulsionat cu putere în jurul lui. Carter a mai împins de câteva ori până când în cele din urmă a venit tare. La dracu. De ce își refuzase asta?

A ridicat-o și a dus-o în pat. Era vlăguită în brațele lui și el nu o învinuia. De abia era în stare să se țină în poziție verticală. Carter i-a dat rochia jos și a acoperit-o, apoi și-a dat jos toate hainele. Vor lua o pauză și vor dormi puțin, apoi o va trezi și va face dragoste cu ea încet. A intrat în pat și a tras-o în brațele lui. Ea s-a ghemuit în el ca și cum erau iubiți de ani de zile, iar lui i-a plăcut mult mai mult decât ar fi crezut.

Telefonul lui Carter vibra pe masă. Olivia sunase și ceruse ieșirea mai târziu să poată avea mai mult timp. Avuseseră sex de mai multe ori pe parcursul nopții și erau amândoi epuizați. Carter nu auzise telefonul așa că ea l-a luat și a țipat.

— Carter, a spus ea și l-a scuturat.

— Trezește-te!

— Ce este?

— Trebuie să plecăm.

— Scoală-te.

— Nu acum, a murmurat el.

— Sunt extenuat.

— Carter, a țipat ea.

— Telefonul tău. I l-a arătat.

— Uită-te la mesaj.

El s-a rostogolit și i l-a luat. Și-a mijit ochii în timp ce s-a uitat fix la el, apoi a clipit de mai multe ori. A făcut ochii mari și a sărit în picioare.

— Trebuie să plecăm.

În sfârșit, avea atenția lui. Ea începuse deja să se îmbrace. Avea deja sutienul și lenjeria pe ea și la naiba avea nevoie de un duș, dar asta putea să aștepte până când ajungea acasă. Carter avea pantalonii puși și și-a tras cămașa pe el, dar a încheiat-o doar pe jumătate. Și-a pus pantofii în timp ce ea și-i închidea pe ai ei. Trebuie să fi fost cel mai repede că s-a îmbrăcat vreodată.

— Sunt gata, a spus ea în timp ce își lua poșeta.

— Și eu, a spus el.

— Să mergem. Ea a lăsat cartela de la ușă pe masă. Era pe cât de aproape de ieșire pe cât o vor face. Nu-i păsa dacă va primi o factură imensă. Nu aveau timp să se oprească la recepție. Olivia nu s-a plâns când el nu i-a deschis ușa mașinii. Doar a intrat și și-a pus centura de siguranță.

— Crezi că este el într-adevăr?

— Da, a spus el.

— Nenorocitul în cele din urmă a dat greș. L-am prins acum.

Textul spunea că Nolan Pratt fusese văzut intrând în spital. O echipă era pe drum și îi trimiseseră un mesaj lui Carter ca să știe că erau pe cale să facă

arestul. Dar nu știau unde în spital, dispăruse. Aveau oameni la toate ieșirile așteptându-l să iasă.

— Reese este acolo? A întrebat ea șoptit.

— Nu știu, a spus el și a înjurat.

— Dar Dane este cu ea. O va proteja.

Carter a depășit toate limitele de viteză să ajungă înapoi la Enville, dar tot a luat douăzeci de minute. A intrat în parcare și a parcat lângă intrarea principală fără să se deranjeze să găsească un loc de parcare.

— Du-te, a spus ea.

— Voi fi bine.

El a dat din cap și s-a grăbit să intre în spital. Olivia nu a rămas. A sunat un taxi și s-a dus acasă să facă duș. Știa unde să o găsească și probabil va fi ocupat pentru o vreme. Avea nevoie de timp să se gândească oricum. Fusese o noapte mare și trebuia să-și analizeze toate emoțiile.

CAPITOLUL ȘASE

Un an mai târziu ...

Carter s-a ridicat și și-a frecat fața. Fusese o noapte lungă. Olivia rămăsese peste noaptea și făcuseră dragoste de câteva ori. Încă nu îi spusese cât de mult o iubea. Îi era frică. Relația lor începuse în timpul căutărilor lui Nolan Pratt. Îi intensificase emoțiile și îi era teamă că făcuse același lucru pentru ea. Nolan era închis pentru totdeauna și totul era liniștit de o vreme. La naiba, Dane și Reese se căsătoreau în curând.

Dacă ea nu simțea același lucru?

Voia să-i spună. Lui Carter îi era frică cum nu îi mai fusese vreodată. Cumpărase un inel și se gândea să-i ceară mâna dar nu reușise să-i pună întrebarea: vrei să te măriți cu mine? Pur și simplu nu a putut-o face. Poate că avea inelul, pregătit, dar voia să fie sigur de ea mai întâi. Nu știa cât de mult timp va lua dar era dispus să aștepte până când era sigur.

— Bună dimineața, a spus Olivia. I-a dat o ceașcă de cafea.

— Am o întâlnire cu un client de la care nu pot lipsi. Ai multe de făcut astăzi?

— Poate, spuse el.

— Creierul meu nu este pe deplin funcțional încă. Carter a căscat.

— Arăți frumoasă.

— Nu îți face idei, a spus ea și i-a dat o palmă peste mână.

— Trebuie să fiu în instanță astăzi. Clienta mea se ascunde într-un adăpost pentru femei și îi e frică să scoată capul afară pe ușă și să vadă lumina zilei. Soțul ei o abuza.

El se încruntă.

— Se numește Ivy? O patrulă a cerut ajutor în urmă cu câteva săptămâni și Dane a decis să răspundă pentru că erau în apropiere.

— Da, spuse ea surprinsă.

— Cum de știi? Numele tău nu era în raportul poliției.

Carter a luat o gură de cafea. Olivia făcea o cafea foarte bună și ar trebui să se căsătorească cu ea numai pentru asta.

— Pentru că nu am fost primii acolo, dar am fost acolo cu siguranță. Dane a trebuit să-l ajute pe ofițerul Harris să-l țină. Are un caz bun împotriva lui și toți suntem fericiți să depunem mărturie împotriva lui.

— S-ar putea să am nevoie de asta. Ea se încruntă.

— Dane va fi în luna de miere, când vom avea procesul. Deci, va trebui să-l înlocuiești.

— Nu am nici o problemă cu asta. A luat încă o înghițitură de cafea.

— Ține-mă la curent și îmi voi face timp pentru asta. A bătut patul.

— Ești sigură că nu vrei să vi lângă mine.

— Nu este asta, a spus ea.

— Este vorba despre ceea ce trebuie să fac. Olivia s-a aplecat și i-a dat un sărut pe buze. El a pus cafeaua pe noptieră și a apucat-o.

— Dă-mi drumul.

— Nu încă. A răsucit-o și a pus-o în poala lui.

— Vreau un sărut serios. Nu ciugulitul pe care l-ai crezut acceptabil. O adora și anul ce trecuse fusese atât de minunat. Pur și simplu nu știa unde să meargă de aici. Carter știa că o iubea, iar ea îi spusese că îl iubea. Pur și simplu nu își putea depăși propriile insecurități.

— Bine, spuse ea.

— Dar doar un singur sărut. Încerci orice alt ceva și îți voi stoarce bilele până când fața ta se face roșu aprins.

— Ești răutăcioasă, a declarat consternat de acea descriere.

— Fi sigur de asta, a spus și a chicotit.

— Dar chiar și așa mă iubești.

Se aplecă și îl sărută. A fost un sărut serios așa că s-a purtat bine și nu i-a răvășit prea mult ținuta ei drăguță. Îi desfăcuse câțiva nasturi și îi luase sânii în mână, dar asta era destul de ușor pentru ea să repare. Și-a ridicat capul și i-a întâlnit privirea.

— Nu te-ai putut abține, nu? Ridică o sprânceană.

— Îți place să te joci cu focul.

— Îmi place să mă joc cu tine, a corectat-o el.

— Nu e vina mea că ești atât de magnetică.

Olivia a chicotit și s-a ridicat. Și-a încheiat nasturii în timp ce și-a pus o pereche de tocuri roșii.

— Sunt noi pantofii? A întrebat el.

— Iubitule, spuse ea.

— Chiar trebuie să plec. Ne putem juca mai târziu. Promit.

— Am de gând să mă asigur că îți ți promisiunea, a țipat el în timp ce ea ieșea. Și o va face să poarte pantofii aceia.

Carter a oftat și s-a îmbrăcat de servici. Era ultima zi a lui Dane până când se întorcea din luna de miere. Nunta era în două zile și aveau multe în curs de pregătire. Ar trebui să meargă și să petreacă ziua cu el cât mai era încă burlac.

S-a îmbrăcat repede și a mai dat o ceașcă de cafea pe gât înainte de a pleca. La scurt timp era la servici. Carter fluiera pe drum înăuntru. Dane era deja la birou uitându-se peste un dosar.

— Ce ai acolo?

— Dosarul lui Axel Reed. Dădu din cap.

— Știai că tatăl lui este șef de poliție într-un alt oraș. Cât vrei să pariezi că și-a ajutat fiul să iasă pentru a putea continua să-și bată soția lui frumoasă?

Carter a oftat.

— Nu face nimic prostesc. Ai o nuntă în câteva zile. I-am spus Oliviei că voi depune mărturie. A luat cazul lui Ivy să poate obține divorțul și să pună totul în ordine. Știi că Olivia se va ocupa de ea.

— Nu-mi place ... Dane avea o slăbiciune pentru femeile aflate în dificultate. Fratele lui, Nolan, îi făcuse un număr prietenului lui Paige, și nepoatei Halie. Nu va trece peste asta prea curând.

— Cât mi-aș dori ca cineva să fi ajutat mai devreme.

— Cel puțin primește ajutor acum. Nu poți face nimic mai mult. Îl băt看 pe Dane pe spate.

— Acum, cum sunt pregătirile de nunta?

— Bine...în mare parte, spuse el.

— Mama ta este un tiran.

Carter ridică o sprânceană.

— Te așteptai la mai puțin. Mama lui nu era o femeie bună.

— Scopul ei în viață este să facă oamenii nefericiți.

— Da, Dane a oftat.

— I-am spus lui Reese să îi anuleze invitația, dar nu vrea să o facă.

— Fruntea sus, a spus Carter.

— Nunta se va termina în curând și o poți ignora din nou. Tu și Reese veți fi ocupați trăindu-vă viața să vă mai deranjeze.

— Este adevărat, a spus el și a râs.

— Presupun că ar trebui să lucrăm puțin. Duc dosarul înapoi și apoi putem ieși.

— De acord, a spus Carter. Zâmbetul lui a dispărut în timp ce Dane a plecat spre camera de dosare. Îi va fi dor de el cât va fi plecat, dar se bucura cu adevărat pentru el și Reese. Erau o pereche frumoasă. Acum, trebuia doar să facă ordine în propria lui viață.

Olivia se uita fix la dosarul din fața ei. Va fi o luptă dificilă să câștige cazul lui Ivy. Soțul ei, Axel, era un pierde vară și Ivy era singura care întreținea casa. Din fericire nu aveau copii, dar Ivy nu vedea lucrurile așa. Ultima dată când Axel o bătuse era însărcinată și pierduse sarcina. Când acuzațiile penale vor fi aduse împotriva lui Olivia va vedea dacă ar putea adăuga și asta. Nu era sigur dacă procurorul va vrea, dar era posibil. Se merita să încerce oricum.

— Ce faci? A întrebat-o ea pe Ivy.

— Ai văzut un doctor de când ești aici? Vânătaile de pe brațele ei începuseră să se estompeze. Îi lăsase fața neatinsă și se concentrase pe partea de mijloc. Brațele ei erau în mare parte răni de apărare.

— Doctorul a venit aici, a spus Ivy.

— Nu vreau să ies. Ești sigură că trebuie să merg la tribunal. Vocea ei tremura în timp ce vorbea, iar Olivia nu o învinovăța că era îngrozită. Soțul ei o brutalizase.

— Îmi e atât de frică, spuse ea șoptit.

— Dar îți promit că vei fi în siguranță acolo. Va vorbi și cu Carter despre asta. Era norocoasă. Avea un bărbat minunat care o iubea și nu ar răni-o niciodată. Dacă ar cere-o în căsătorie odată. Ea voia să înceapă următorul pas în viitorul lor.

— Bine, a spus Ivy.

— Trebuie să fiu curajoasă. Pot face asta. Paige a spus că va fi mai bine și odată ce e în închisoare voi fi în siguranță mereu. Apoi, când mă întorc la servicii îi pot învăța pe cei mici fără griji.

Paige Morris era cea mai bună prietenă a lui Dane. Nu se gândise la asta până atunci, dar se întreba dacă era cum Carter și Dane s-au implicat. Poate că îl sunase pe Dane direct.

— E o bună prietenă și poți avea încredere în ea. Paige a trecut prin propria ei poveste de groază.

— Cred că am tot ceea ce îmi trebuie deocamdată. Ea zâmbi.

— Dacă ai nevoie de mine, tot ceea ce trebuie să faci este să mă suni. Luni vom fi în instanță și deocamdată ești în siguranță aici.

— Bine, Ivy a spus încet.

— Eu ...vocea ei a tremurat. Inspiră adânc și începu din nou,

— Îți mulțumesc.

— Cu plăcere, spuse Olivia.

— Acum odihnește-te. Avem o luptă de depășit. Ivy a dat din cap și apoi s-a ridicat și a plecat. Părea atât de afectată și probabil va avea nevoie de multă

terapie. Biata femeie ...

Olivia a oftat. Cea mai mare îngrijorare a ei era dacă Carter își ridică ciorapii de pe jos și îi pune în coșul de rufe. Bine, poate că asta nu era într-adevăr cea mai mare. Nu, era îndoiala ei dacă își dorea mai mult cu ea. Aveau nunta din week-end și asta va face lucrurile și mai grele pentru ea. Spera că în timp o va întreba. Pentru moment, va lucra și îi va ajuta pe cei pe care putea. Carter o iubea. Asta era suficient pentru moment.

CAPITOLUL ȘAPTE

Carter se uita în oglindă în timp ce își aranja papionul. Astăzi era ziua cea mare. Sora lui mai mică se căsătorea. Pe de o parte, nu crezuse că o va face și pe de alta, se întreba de ce așteptase atât de mult. Acum, că sosise ziua, de abia aștepta să o ajute să comemoreze ziua cea mare. Plănuia să aibă o sărbătoare proprie până la sfârșitul nopții.

— Încă îți aranjezi papionul? Olivia a venit lângă el.

— Lasă-mă pe mine. L-a tras și apoi l-a răsucit până când a luat forma care trebuia să fie și nu bucata de pânză în care o transformase el.

Ea fusese cea mai mare surpriză a lui pe parcursul ultimului an. Nu se așteptase să se îndrăgostească și uite unde erau. Olivia avea inima lui și nu își putea imagina petrece viața cu altcineva. Evadarea lui Nolan Pratt îl condusese la ea și îl lăsase fără nici o altă alegere decât să o facă a lui. Nolan, ticălosul, putrezea într-o închisoare de maximă securitate servind mai multe condamnări pe viață pentru omucidere și intentat.

— Ce rochie... A studiat-o din cap până în picioare și nu se putea abține să nu admire cât de bine îi contura rochia corpul ei superb.

Colțurile gurii ei se ridicară.

— Ține-ți mâinile acasă. Rochia rămâne pe mine. Avem o ceremonie de nunta. Avea o ușoară sclipire în ochi. Dacă o presa, ceda. Întrebarea era: Voia să o presioneze?

— Deci, ce vrei să spui ... a început el, ... este că, odată ce se termină nunta, pot face ce vreau cu ea. Avea o mulțime de idei despre cum să o dea jos de pe corpul ei delicios și să guste fiecare centimetru.

Olivia s-a îndepărtat de el și i-a dat peste mâini.

— Fi cuminte. Buzele ei s-au ridicat într-un zâmbet, iar Carter nu l-a ratat. Fusese tentată și în ultima secundă s-a răzgândit. Dar era în regulă. Se va juca cu ea mai târziu și îi va cădea în brațe de bună voie. Putea să aibă răbdare. În plus ... era nunta surorii lui. Ar trebui să o respecte pe Reese și să nu apară târziu și un pic ciufulit. Carter s-a uitat la ea îndepărtându-se, apoi a oftat.

Rochia era într-adevăr uimitoare—satin cu șifon. Materialul atârna adânc și îi îmbrățișa pieptul ei plin. Partea din spate era la fel ca cea din față ispitindu-l din ambele părți. O crăpătură sexy se oprea imediat sub șold, lăsându-l să vadă o bucățică din piciorul ei tonifiat. Și-ar fi putut strecura mâna sub rochie și mângâia-o până când i-ar țipa numele. Carter va fi cuminte până după ce sora lui își va face jurămintele. Va fi o nuntă lungă...

Nunta a trecut ca prin vis. Olivia nu s-a putut abține să nu plângă puțin când Dane și Reese și-au spus jurămintele. Aproape că a făcut-o să-și dorească să fie ea cea care se căsătorește. Poate într-o bună zi, dar nu se grăbea. Pentru moment era fericită îndrăgostită de Carter Jackson și se bucura că petrecea nopțile în patul lui. S-a uitat de partea cealaltă a altarului la el și a zâmbit. Îi acorda mai multă atenție ei decât ceremoniei. Îi făcea inima să tresară cu fiecare privire arzătoare pe care i-o arunca. După ce cuplul proaspăt căsătorit a ajuns la capătul culoarului, Carter s-a dus la Olivia și a aruncat-o peste umărul lui.

— Ce faci, neanderthalianule. Îl lovi în spate.

— Nu te poți purta așa la o nuntă.

Carter a râs.

— Este cel mai rapid mod de a ieși de la una totuși.

— Ai noroc că te iubesc, a țipat ea, un pic încântată de acțiunile lui, dar nu i-ar spune asta niciodată. Deja era prea îndrăzneț uneori. Îl adora atât de mult că era aproape o distragere. Olivia nu crezuse că ar putea iubi un bărbat atât de mult cât îl iubea pe Carter. Se furișase și o acaparase înainte de a-și putea da seama ce se întâmplase. Nu mai exista alt bărbat pentru ea. Doar el.

— Draga mea, spuse el, apoi râse.

— Sunt conștient cât de norocos sunt să te am în viața mea. Nu e nevoie să-mi amintești. A dus-o într-una dintre camerele pe care le folosiseră să se îmbrace, apoi a închis ușa cu piciorul.

— Și intenționez să-ți arăt cât de mult te apreciez imediat.

— Chiar așa? Ridică o sprânceană.

— Aici? Se uită în jurul camerei și nu era impresionată. Existau locuri mai rele pentru un pic de timp privat ... precum un dulap de aprovizionare. O băgase într-unul la secție când trecuse pe acolo într-o zi. Din fericire, nimeni nu avusese nevoie de nimic în timp ce ei s-au giugiulit puțin.

— Preferi un loc mai puțin privat? A așezat-o pe un scaun și a început să-și desfacă cravata. A desfăcut-o și și-a tras-o de la gât.

— Ce părere ai dacă te leg puțin? A dat din sprâncene și s-a jucat cu cravata, înfășurând-o în jurul mâinii și strângând-o. Și-a mușcat buzele și și-a mișcat sprâncenele.

— Ar putea face lucrurile un pic mai ... interesante.

Ea s-a abținut să nu zâmbească.

— Mă îndoiesc că trebuie să adaug atât de multă aventură în viața noastră, dar cred că sora ta va fi destul de dezamăgită când nu apărem pentru toate pozele de după nuntă. Nu mai avea ce să facă cu apariția lui Carter în acest moment. Era deja un dezastru complet, iar ea nu îl văzuse mai sexy vreodată. Voia să-l murdărească și mai mult și cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se excita mai mult.

— Îi va trece, a spus el fluturând mâna și lăsând cravata să cadă pe jos.

— Eu, însă, nu voi supraviețui zilei dacă nu te scot din rochia aia.

Olivia și-a ridicat fusta puțin și a mișcat-o.

— Rochia asta. S-a ridicat în picioare și și-a pus unul dintre picioare pe scaun să-și afișeze stiletul argintiu.

— Spune-mi, iubire, îți plac noii mei pantofi? Carter avea un mic fetiș de pantofi și de multe ori îi spunea să și-i lase puși în timp ce făceau sex. Găsise o nouă bucurie în a cumpăra pantofi să vadă cum reacționa.

El a mârâit și a făcut un pas spre ea.

— Mă șicanezi. Și-a descheiat pantalonii, dar nu și fermoarul.

— Vino aici și lasă-mă să mă joc cu tine.

— Nu iubitele, a spus ea și a dat din deget.

— Vino tu aici să mă joc cu tine. Nu avem timp pentru mai mult de o scurtă și cunosc privirea aceea. Și-a dat piciorul de pe scaun și l-a bătut ușor cu mâna.

— Așază-te și lasă-mă să te călăresc până când pierzi orice gând conștient. Ca să-l motiveze și-a băgat mâna sub rochie și a lăsat lenjeria să-i cadă în jos pe picioare, apoi a ieșit din ea.

— Sunt gata. Își linse buzele.

— și așteptând.

Lui Carter nu trebuia să i se spună de două ori. S-a dus la scaun, și-a dat jos pantalonii și s-a așezat. Olivia a luat erecția lui maiestuoasă și i-a ocrotit-o în mâinile ei.

— Ridică-mi rochia, i-a ordonat. El s-a aplecat și i-a dat fustele la o parte încât ea să îl poată călării. Ea i-a pus penisul la intrare și a alunecat în jos, încet. Ambii au gemut biruiți de plăcere. S-a mișcat în sus și în jos, din ce în ce mai repede, până când ea era pe punctul de a termina. Carter i-a sărutat gâtul și i-a împins corsetul în jos, astfel încât să îi poată suge sfârcurile. Dumnezeu ce plăcere ... El a supt mai tare apoi mai ușor mugurii ei excitați.

— Da, a rugat ea,

— Mai mult. Capul ei a căzut pe spate cuprinsă de plăcere. Avea o licărire lucioasă în ochi când era învăluită de plăcere.

Nu era nevoie să ceară. Carter știa ce îi plăcea și întotdeauna dădea rezultate. Data aceasta nu era diferită. Și-a mușcat un țipăt când a lovit-o orgasmul. Carter a strâns-o când valurile au început să o miște și la scurt timp i s-a alăturat. Olivia nu avea nici un regret, dar se temea că va trebui să o împace pe Reese. Va fi lividă că avuseseră sex după nunta ei în loc să meargă la sala de banchet.

— Trebuie să mergem, i-a amintit ea. A băgat un ton serios să sugereze că nu trebuie să o contrazică, dar lui Carter nu-i păsa. Bărbatul ei sărea

întotdeauna cu capul înainte chiar și la cel mai mic pericol.

— De ce? întrebă el.

— Îmi chiar place unde suntem. Carter i-a mângâiat spatele gol cu palmele. Era plăcut și o făcea să vrea să se ghemuiască în el și să accepte orice voia el, dar nu putea face asta. Alții depindeau de ei și deja fuseseră suficient de egoiști.

L-a lovit ușor pe cap și s-a ridicat. Picioarele ei erau ca de jeleu, dar s-a forțat să rămână în poziție verticală. Olivia s-a uitat la lenjeria ei aruncată și a decis să o arunce în cel mai apropiat coș de gunoi și să se spele în baie înainte de a pleca.

— Ne vedem la mașină. Dar aranjează-te înainte de a pleca. Nu o putem dezamăgi pe sora ta mai mult. Cu aceste cuvinte, a lăsat bărbatul pe care îl iubea în vestiar și s-a dus să se facă prezentabilă.

CAPITOLUL OPT

Olivia bătea din degete pe biroul ei în timp ce citea moțiunea pe care planifica să o depună mai târziu în acea dimineață în instanța de familie. Preluase un caz de divorț care deja era urât. Ivy Davis-Reed locuise într-un cămin pentru femei ultimele două săptămâni îngrozită că soțul ei ar putea-o găsi. Fusesse bătută și avea câteva coaste rupte. Toate vânătăile ei erau pe trunchi și nu erau vizibile decât dacă cineva se uita. Nu era prima dată când soțul ei, Axel Reed o lovea. Aceasta era a doua oară când încerca să-l părăsească. Prima oară a convins-o că dacă pleca din nou se va asigura că nu va mai respira din nou. Ar fi trebuit să fie de ajuns să îl poată acuza ... Nu fusese. Era într-un alt oraș și altă unitate de poliție. Tatăl lui Axel era șeful poliției în acel oraș. Se mutaseră în Envill când lui Ivy i s-a oferit poziția de educatoare la școala elementară, iar Axel fusese eliminat din armată pentru totdeauna.

Mathew Price, unul dintre partenerii firmei a intrat și a pus mâna pe dosarul cazului lui Ivy.

— Ești pregătită pentru asta? Se citea îngrijorarea în ochii lui albastru deschis și părul lui castaniu închis era ciufulit. Olivia nu se putea abține să nu se întrebe dacă avusese ceva timp singur cu soția sa, Claire, înainte de a veni să o vadă. Nu ar fi fost prima dată când se încuiat în biroul lui Matt, și, probabil, nu era nici ultima.

— Eu cred că sunt, a răspuns ea. Se uitase la precedente toată săptămâna trecută și fusese meticuloasă cu moțiunea ei.

— Nu anticipez nici o problemă, dar nu se știe niciodată ce decide un judecător.

— Vrei să merg cu tine? Avuseseră ceva probleme în birou. Acum câțiva ani, cealaltă parteneră, Daniella Brady Sousa fusese împușcată și la scurt timp un criminal în serie o urmărise pe soția lui Matt, Claire și o luase

ostatecă în firmă. În ultima vreme fusese liniște și bătea în lemn, Olivia nu prevedea probleme în viitorul lor. Erau atenți ce cazuri decideau să ia.

— Voi fi bine. Buzele îi formară un zâmbet diabolic.

— Carter va fi acolo. El este cel căruia i-a fost dat cazul lui Ivy. Cred că pot depinde de el să aibă grijă de mine, dacă este necesar.

El a zâmbit.

— Spune-i salut din partea mea. Carter era fratele mai mare a lui Claire ceea ce îl făcea cumnatul lui Matt.

— Și adu-i aminte că a promis să vină mai târziu. Reese și Dane se întorc mâine din luna de miere și vrem să planificăm un frumos bun venit acasă pentru ei.

— Da, șefu, a spus ea.

— Acum trebuie să împachetez și să plec la tribunal. Nu putea trece peste nervozitatea care i se instalase în stomac. Ivy depindea de ea să câștige acest caz. Soțul ei o terorizase și Olivia voia să se asigure că nu o va mai răni vreodată.

— Treci pe la biroul meu când te întorci și spune-mi cum a fost. I-a spus Matt apoi a plecat din birou. Șeful ei era un bărbat frumos, cu păr negru și ochi căprui. Dacă ea nu s-ar fi îndrăgostit de Carter și dacă el nu s-ar fi îndrăgostit de Claire, Olivia ar putea fi tentată. Era un lucru bun că nu se întâmplase, totuși. O poveste de dragoste la locul de muncă probabil că nu s-ar termina cu bine. Nu toată lumea era la fel de norocoasă ca și Claire când s-a îndrăgostit de șef.

Olivia și-a pregătit servieta și apoi a plecat din firmă. Avea serios de lucru. Ivy păstrase abuzul ascuns, iar puținul care era înregistrat era compromis. Nu se îndoia că i se va acorda divorțul lui Ivy, dar putea rămâne fără nici un ban și fără un ordin de protecție. Olivia trebuia să facă tot ce îi stătea în putere să se asigure că nici unul dintre cele două lucruri nu se va întâmpla.

I-a luat mai mult decât Olivia a vrut să găsească un loc de parcare. Ca urmare a trebuit practic să fugă în sală. Nu era ușor în tocuri de șase centimetri. Poate într-o zi, va ceda și va purta pantofi practici, dar ziua aceea nu era cea curentă. Iubea pantofii prea mult și cu cât tocul era mai înalt cu atât mai bine. Nu ajuta cu adicția ei de pantofi faptul că Carter îi adora pe ea la fel de mult cât ei îi plăcea să-i poarte.

— Întârzii puțin nu-i așa? Carter a întrebat. Era rezemat de peretele de lângă lift.

— Ai nevoie de o escortă? S-a uitat în jos la picioarele ei și și-a lăsat privirea să-i călătorească încet în sus pe corpul ei. Cunoștea acea privire și răspunsul era un nu definitiv.

— Nu ne giugiulim în lift, ea l-a avertizat. Deși era o idee tentantă. Odată ce începeau nici unul dintre ei nu ar vrea să se oprească. Acest caz era mult prea important să se joace cu aspectul ei înainte de întâlnirea cu judecătorul.

— Ține-ți mâinile acasă.

— Aaa, a spus el pe un ton dezamăgit.

— Nu ești distractivă. Și-a mișcat sprâncenele sugestiv.

— Pun pariu că te pot face să te răzgândești. Probabil că ar putea, dar nu îl va lăsa, nu putea. Nu când viața altei femei depindea de ea să-și țină mâinile acasă.

S-a abținut să nu zâmbească. L-ar încuraja să o sărute și odată ce se întâmpla, totul era pierdut.

— Vorbesc serios Carter Jackson. Mă atingi și nu te vei distra cu ăsta ... se opri și făcu un gest peste tot corpul ei,

— ... pentru două săptămâni bune. Trebuie să fiu prezentabilă în fața judecătorului.

— Bine, a răspuns el moale.

— Dar, după audiență nu îți pot promite nimic. Arăți suficient de frumoasă să te mănânc. Buzele lui au tremurat puțin când i-au întâlnit privirea. Era incorigibil.

Olivia a abținut un geamăt.

— Păstrează-ți gândurile murdare pentru tine. Nu avea nevoie de nici o ispită adăugată. Liftul a sunat când s-a deschis și au pășit înăuntru. Carter, fiind prietenul libidinos cu un loc special în inima ei, nu s-a ținut de cuvânt. În timp ce ușile se închideau i-a luat fundul în mâini și l-a strâns. Ea a tresărit și a strâns tare servieta. S-a întors și s-a uitat urât la el, promițând pedeapsă cu o singură privire. Bine. Își va lua revanșa mai târziu ... și el va realiza greșeala căilor sale, spera ...

CAPITOLUL NOUĂ

Olivia nu putea fi mai fericită dacă încerca. Audierea a mers exact așa cum sperase și clienta ei va avea divorțul finalizat în câteva luni. Dacă Olivia ar fi putut împinge lucrurile mai repede ar fi făcut-o, dar legea exista pentru un motiv. Semnaseră actele finale astăzi, dar judecătorul nu le va semna până la sfârșitul perioadei de așteptare corespunzătoare.

Protecția personală fusese pusă în aplicare. Axel Reed nu putea fi în apropierea soției sale sau îl arestau. Ceva îi spunea că asta nu îl va opri să treacă peste și să o rănească din nou pe Ivy. Trebuiau să o mute într-un loc mai sigur, dar Olivia nu știa unde. Considerase să o contacteze pe Daniella și să o întrebe. Era fiica uneia dintre cele mai bogate familii din Envill și bogată ea însuși. Dacă Daniella nu știa unde să se ascundă Ivy nimeni nu ar ști.

A intrat în firmă și s-a dus direct la biroul lui Matt. Olivia a ridicat mâna să bată la ușă când s-a deschis brusc. Claire a dat un pas înapoi, speriată. Ea și-a pus mâna pe inimă ca și cum să-i oprească bătăile rapide.

— Olivia, a spus ea pe un ton un pic ascuțit.

— Avertizează fata. Părul ei blond era puțin ciufulit. Probabil avusese o sesiune cu soțul ei și asta nu o surprindea. Tot biroul știa despre micile lor întâlniri private în spatele ușilor închise. Nimeni nu vorbea despre ele cu voce tare, toți zâmbeau când iala făcea clic în spatele lui Claire când intra în biroul lui Matt.

Olivia dădu din mâna.

— Plănuiam să bat. Nimeni nu încerca să intre în biroul lui Matt fără să bată. Olivia cu siguranță nu voia să vadă ceva ce nu ar fi trebuit în caz că uitau să încuie ușa.

— Bine, spuse ea și apoi râse.

— Du-te înăuntru. Matt te așteaptă. Claire s-a dat la o parte.

— Mulțumesc, spuse Olivia și se strecură pe lângă ea. S-a dus la biroul lui Matt și s-a așezat pe colț. A așteptat până când Matt s-a uitat în sus și a spus,

— Am nevoie să o suni pe Daniella. Ivy era încă în pericol și prietenia ei cu Paige Morris nu o va ajuta. Paige trecuse prin propria ei traumă cu Nolan Pratt și făcea voluntariat la adăpostul oamenilor fără casă. Fusesse Paige cea care o încurajase pe Ivy să-l lase pe Axel. Amândouă lucrau la școala elementară locală. Paige predă la clasa a doua și Ivy predă la grădiniță. Daniella ar putea fi singura speranță a lui Ivy să supraviețuiască furia soțului ei. Olivia era convinsă că o va ataca din nou. Se uitase atât la ea cât și la Olivia cu o furie abia reprimată mai devreme în instanța de judecată.

— De ce? El ridică o sprânceană. Nu părea amuzat de cererea ei. Olivia înghiți un nod. Poate că ar fi trebuit să întrebe mai frumos?

— Știi că nu va aprecia întreruperea. E în repaus la pat și dacă este deranjată Ren ne va omorî pe amândoi.

Ea se încruntă. Olivia uitase asta. Daniella era în al treilea trimestru de sarcină cu un risc ridicat—avea gemeni. Doctorul de abia îi dăduse permisiunea să participe la nuntă.

— Judecătorul a acordat propunerea de separare; Ivy are acces la contul ei bancar și poate scoate niște bani. A fost în măsură să dovedească că este singura care lucrează, dar deocamdată nu poate mișca decât jumătate din bunuri. Au extins, de asemenea, ordinul de protecție personală. Problema este...

— O bucată de hârtie nu reprezintă nici o garanție că nu va merge după soția lui și răni-o din nou, Matt a întrerupt-o, iar apoi a oftat înainte de a continua.

— Ar fi trebuit să ne gândim la asta mai devreme.

Ar fi trebuit, dar asta nu le rezolva dilema actuală.

— Speram că Daniella ar putea avea o idee unde o putem muta. Adăpostul nu are suficientă securitate să o poată proteja de el. El a fost în forțele speciale. Dacă vrea să intre în clădire intră. Dacă Daniella nu putea ajuta, atunci Olivia nu era sigură ce putea face. Ivy era deja îngrozită. Ideea că soțul ei ar putea veni după ea o distrugea nervos și Olivia nu o învinuia. Dacă Olivia ar fi fost terorizată în felul în care Ivy fusese și ea ar fi un dezastru.

Matt se încruntă apoi scoase telefonul.

— O să-l sun pe Sullivan. Va avea o idee mai bună și aş prefera să nu o implic pe Dani.

— Bine. Olivia s-a ridicat. Sullivan Brady era o idee bună, și, de asemenea, cineva cu care aproape că nu avea nici o legătură. Matt trebuia să fie cel care suna.

— Mă duc în biroul meu. Mă anunți ce îți spune Sullivan. Dacă cineva putea concepe un plan solid pentru a o menține pe Ivy Davis-Reed în siguranță era Sullivan Brady. Avea aceleași resurse ca și sora lui Daniella și era mult mai nemilos decât ea. De asemenea ar face orice să-și țină sora mai mică afară din asta. Era protector cu femeile din viața lui și Daniella era prima de pe listă. Fusese răpită când era mică și au crezut că era moartă. Sullivan nu ar vrea să aibă nici un stres cu sarcina ei. Deci, va face tot ce va putea să se asigure că era în siguranță și bine pentru Ivy. Olivia se bucura că se dusesse la Matt. Nu s-ar fi gândit niciodată la Sullivan drept opțiune.

Olivia se așeză la birou. Toată lumea plecase acasă cu ore în urmă, dar ea nu voia să se ducă la apartamentul ei gol. Carter încă avea propriul său apartament și nu făcuseră planuri să petreacă noaptea împreună. Putea să fie acasă, dar părea că și el spusese că va lucra târziu. Deci, va lucra când de fapt ar fi preferat să fie în brațele lui Carter. Chiar dacă tot ce ar fi făcut era să stea ghemuiți pe canapea și să se uite la un serial ciudat care îi plăcea lui. Ea nu fusese niciodată fan televizor sau filme. El o făcea în mod constant să se uite la un film siropos după altul. Ultimul film pe care o făcuse să-l vadă fusese Monty Python. Urâse fiecare secundă și nu putea înțelege de ce el îl găsea atât de comic. Iepurașii ucigași au fost ultima picătură. Fusese cel mai absurd lucru l-a care s-a uitat vreodată, dar ea a îndurat pentru că îl iubea.

Telefonul ei a ciripit pe birou. S-a uitat în jos la ecran și a zâmbit. Vorbind de diavolul frumos ... Olivia a luat telefonul și a apăsat butonul verde să

răspundă și apoi difuzorul să-și păstreze mâinile libere. Nimeni nu era la birou așa că nu avea nevoie de confidențialitate.

— Bună, iubire, a spus ea veselă.

— Pentru ce datorez această plăcere.

— Ai luat cina? Carter a întrebat. Părea un pic obosit și asta o îngrijora. Poate că amândoi aveau nevoie de o pauză.

Fusesse atât de ocupată că uitase să mănânce.

— Mi-ar prinde bine ceva de mâncare. La ce te-ai gândit? Oliviei nu-i păsa prea mult ce mâncare îi aducea. Stomacul ei ghiorăia doar gândindu-se la mâncare. Cum putuse să stea atât de mult timp fără să mănânce nimic?

— Tu, un tub de frișcă și niște căpșuni plasate strategic. Poate chiar și o banană, a spus el sugestiv. Drăguțul încerca din răputeri. Știa că era epuizat după tonul vocii lui dar îi va juca jocul.

— Sună delicios, a răspuns ea provocator.

— Chiar și ușor nutritiv. Căpșunile erau într-una dintre grupele adecvate de alimente până la urmă. Frișca ... poate, dar se îndoia că ar fi adăugat ca ceva bun de mâncat, delicios, da, adecvat ... asta depindea de cum era utilizată.

— Hei, am grija de fata mea, a spus el mândru. A oftat și oboseala a reieșit clar.

— Vorbind serios, totuși, am nevoie de niște mâncare adevărată. Ce zici de o friptură și mai târziu putem explora frișca și fructele pentru desert.

— M-ai convins. A început să-și închidă computerul să se pregătească să plece. Olivia va avea grijă de bărbatul ei și mai târziu se puteau juca puțin. Probabil amândoi vor dormii mai bine dacă o făceau.

— Pot să mă întâlnesc cu tine în treizeci de minute dacă e bine pentru tine.

— Da. A făcut o pauză, apoi a blestemat de câteva ori.

— Astăzi sunt niște șoferi idioți pe stradă. Asta, probabil că nu ajuta cu epuizarea lui ... devenea din ce în ce mai irascibil cu fiecare secundă care trecea.

O bubuitură i-a atras atenția și s-a uitat în sus. Un bărbat cu păr castaniu, pantaloni scurți, stil militar, cu ochii albaștri intimidanți de gheață umplea cadrul ușii biroului ei. Mușchii lui erau mușchi și era cu un cap mai înalt decât ea, chiar și cu tocurile ei de șase centimetri. Axel Reed nu trebuia să fie în biroul ei.

— Ce faci aici? Inima îi bătea cu putere. Asta nu era de bine; era atât de departe de bine că era mai aproape de a fi un coșmar.

— Tu ești motivul pentru care soția mea m-a părăsit. Din punct de vedere tehnic nu era adevărat... Paige Morris o convinsese să-l lase, Olivia însă o ajutase, deci putea vedea cum conectase punctele. Tonul său era amenințător și avea o expresie aproape maniacă în ochi.

— Și vei plăti pentru asta. A scos un pistol și l-a îndreptat spre ea. A încercat să se îndepărteze de el, dar nu a reușit să scape. Va muri și nu îl va mai vedea pe Carter vreodată. Olivia își dorea să-i fi spus că-l iubea pentru o ultimă dată. A înghițit un nod și a încercat să se elibereze, dar a fost o încercare inutilă. Axel și-a ridicat mâna și a lovit-o tare. Olivia a lovit pământul tare și totul s-a făcut negru.

CAPITOLUL ZECE

— Olivia? Carter a spus în telefonul lui. Nu-i mai dăduse atenție pentru un moment. A rămas tăcut când i-a auzit vocea în depărtare și apoi pe cea a unui bărbat. Panica la învăluit când le-a auzit conversația. Fata lui era în pericol și nu credea că va ajunge la timp, dar trebuia să încerce.

Carter a apăsat accelerația și a intrat pe strada care ducea la firmă. Clădirea aia nenorocită era blestemată. Ar trebui să considere în mod serios să se mute în altă clădire. Câți dintre ei trebuiau să fie atacați acolo înainte ca siguranța lor să devină o prioritate? Va vorbi cu sora lui, Claire despre asta mai târziu. Mai întâi trebuia să o salveze pe Olivia. Își dorea să îl fi putut suna pe Dane să-l ajute, dar nenorocitul a trebuit să plece și să se căsătorească. Nu cum că își învinuia partenerul. Nu era vina lui Dane că Olivia era în pericol acum.

A dat încă un colț și semaforul următor s-a făcut roșu. Inima îi bătea puternic. Carter nu își putea aminti ultima oară când fusese atât de îngrozit. Poate că atunci când Nolan a luat-o pe Claire ostatecă, sau poate atunci când psihopatul a vizat-o pe Reese. Familia lui va fi întotdeauna terorizată de un nemernic pornit pe crimă și haos? Spera că nu.

Carter a tras în parcare de lângă birou și a parcat în mijloc fără a se deranja să tragă într-un loc de parcare. A împins ușa mașinii și s-a grăbit să intre în clădire, s-a dus direct în biroul Oliviei, dar era după cum se temea. Nu mai erau acolo. Telefonul ei încă era pe birou și toate luminile aprinse. Pantofii ei erau pe podea lângă biroul ei. Cafeaua ei neatinsă era lângă un dosar deschis—Ivy Davis-Reed. Cazul pentru care depusese mărturie mai devreme în acea zi. Bărbatul care o luase pe Olivia era Axel Reed? Instinctul lui i-a spus că era și niciodată nu îl înșelase. A luat telefonul Oliviei, al lui era încă în mașină și a sunat la poliție. A raportat atacul și răpirea și apoi a plecat să-și caute dragostea vieții lui. Și-a promis că odată ce o va găsi îi va spune cât de mult însemna pentru el și apoi în cele din urmă o va cere în căsătorie.

O dureau capul pe Olivia. Nu își putea aminti să fi avut vreodată o durere de cap atât de mare. Durerea era constantă. A încercat să deschidă ochii, dar erau umflați și nu a reușit decât să crape unul. Celălalt părea să fie complet închis. A încercat să respire dar nasul o dureaua și a fost nevoită să-și deschidă buzele să respire adânc. Uitase ce i s-a întâmplat până în acel moment. Axel Reed ... Venise la birou, o bătuse și probabil o luase ... dar nu avea nici o idee unde. Fusesse atât de proastă. Olivia știuse că va retalia, dar nu se gândise că ar putea venii după ea. Ivy era în siguranță. Sullivan o instalase într-un apartament într-un complex Brady-Blue. Axel nu o va găsi niciodată pentru că era închiriat în numele companiei Brady-Blue. Poate că încercase deja să ajungă la Ivy și pentru că nu a putut a decis că se va mulțumi cu Olivia.

— Te-ai trezit, a spus pe un ton presimțitor.

— Bine. Putem începe din nou.

Nu va plânge. Lacrimi amenințau să-i curgă pe obraji, dar a reușit cumva să le țină în frâu. Și-a ridicat capul și l-a ținut mândră dar probabil arăta groaznic. Își simțea fața ca o vânătaie imensă și probabil arăta ca una.

— Ce ... A fost o luptă să spună doar acel cuvânt. Olivia a înghițit un nod și a lins buzele și a încercat din nou.

— Ce ai de gând să faci cu mine?

El a îngenuncheat în fața ei și și-a trecut degetele prin părul ei. Ea a tresărit înainte să îl poată opri.

— Așa fata mea. Deja începi să-ți știi locul. Axel s-a aplecat astfel încât gura lui era deasupra urechii ei.

— Ne vom distra împreună. Cu siguranță ești o frumușică. Poate odată ce îți știi locul vei fi mai cooperantă.

Ticălosul credea că o poate controla?

— Niciodată, s-a forțat să spună cuvântul. Ar muri înainte să îi cedeze. Olivia va lupta și îl va răni dacă va putea. Merita să simtă durere pentru tot ceea ce îi făcuse lui Ivy și ceea ce intenționa să-i facă ei.

— Vom vedea. Tonul lui era prea vesel pentru pacea ei de suflet. Mania lui se transformase în ... plăcere. Îi făcea plăcere. Dumnezeu să o ajute, i se sculase la gândul de a o îmblânzi. Era dificil să nu-i observe umflătura din pantaloni.

— Avem timp să îmblânzim sălbăticia din tine. Nu mă deranjează să petrec tot timpul necesar să fac o treabă bună. Și-a lins buzele și ea s-a cutremurat. Asta ... nu anticipase asta. Olivia se gândise la siguranța lui Ivy și nu i-a trecut prin cap că ar putea veni după ea. Ar fi trebuit. Când adevărata lui țintă îi fusese luată era genul care să caute una nouă. Cum de nu s-a gândit la asta?

S-a umplut de teroare la auzul cuvintelor lui. S-a mișcat încercând să pună o oarecare distanță între ei. Olivia se ruga ca Carter să fi auzit o parte din conversația pe care o avusese cu Axel și acum o căuta și spera ca nu o va găsi prea târziu.

— Dă-mi drumul. Nu îl implora îi ordona.

— Nu sunt a ta să mă îmblânzești. Am un bărbat și valorează cât o mie ca tine. Carter nu i-ar face rău niciodată. Axel credea că avea dreptul să abuzeze pe oricine voia.

— Nu ai pe nimeni în afară de mine, a insistat el. Acea sclipire maniacă se întorsese și se transformase aproape în obsesie. Nu era întreg la minte? De ce credea că era normal să rănească femeile? Fusesse abuzat? Nu voia să-l psihoanalizeze, dar asta ar putea explica multe.

— Este timpul să te familiarizezi cu noua ta viață. I-a dat una cu dosul palmei iar capul ei s-a dat pe spate și a lovit peretele din spatele ei. A gemut când a simțit zvâcnirile din capul ei care deja o durea. Să-l ia dracu. Nu-i păsa de trecutul lui. Tot ceea ce conta era ceea ce făcea acum și ca ea să supraviețuiască să-l facă să plătească pentru asta.

Nu știa cum va ieși din încurcătura asta. Axel era în avantaj iar ea nu avea nici o super aptitudine pe care să o poată folosi să se elibereze din legături. Tot ceea ce avea erau inteligența și determinația de a supraviețui. Va trebui să fie suficient. Găsește-mă Carter ... I-ar fi plăcut să se salveze singură, dar nu știa dacă asta era posibil. Va încerca. Olivia nu voia să moară.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Carter a lovit cu pumnul peretele biroului său de la secție, cel pe care îl împărțea cu Dane. O interogase pe Ivy dar nu aflase nimic care să-l ajute. Cu cât trecea mai mult timp cu atât șansele de a o găsi pe Olivia scădeau și când o găseau probabilitatea că n-ar mai fi în viață era mare. O lacrimă i se rostogoli pe obraz. Nu se mai simțise atât de neajutorat în toată viața lui. Era o lecție grea pentru el să învețe. Știa de o vreme că Olivia avea inima lui. Considerase că i se cuvenea iubirea ei și acum era posibil să o piardă pentru totdeauna. S-a lăsat în jos și și-a luat capul între mâini.

— E atât de grav? Carter cunoștea vocea și era singura persoană care credea că nu va fi acolo să-l ajute. Și-a închis ochii o clipă, apoi i-a deschis. S-a uitat la Date și i-a întâlnit privirea.

— Ce faci aici? Trebuia să fi în luna de miere.

— Ne-am întors mai devreme. Își puse mâinile în buzunare.

— Reese nu se, um simțea bine. Vacanța nu a fost distractivă cu ea ghemuită într-o minge jumătate din ea. Avea o expresie ștrengărească.

— Este însărcinată și este aproape la începutul celui de al doilea trimestru. Am vrut să o păstrăm secret, dar nu mai e atât de ușor de ascuns.

În oricare altă situație ar fi fost fericit pentru sora lui mai mică. Cu toate acestea, a spus dezinteresat,

— Felicitări. Ce faci aici. Și-a fluturat mâna la birou. Pe cât de fericit era să îl vadă pe Dane, i se părea ciudat că apăruse tocmai când avea nevoie de el.

— Am auzit despre Olivia și am venit să ajut. Făcu un gest către un birou din apropiere.

— Tipul nou, Lex Foster, m-a sunat. Ce ști până acum?

Îi datora detectivului Alexander Foster o mare favoare. Nu își dăduse seama că îi acordase atenție. Părea un tip de treabă și va fi o achiziție bună pentru departament. Carter va trebui să-și amintească să-i mulțumească mai târziu. A oftat.

— Un mare nimic, a răspuns exasperat de lipsa de probe. Trebuia să o găsească pe Olivia.

— Nu este adevărat! Este un lucru, dar este foarte puțin probabil. Aștept mandatul să pot intra. I se părea că îi lua o eternitate judecătorului să-i dea aprobarea. Carter era gata să-i bată la ușă și să-i ceară să semneze drăcia.

Dane se așează lângă el pe podea.

— O vom găsi. I-a lovit piciorul lui Carter.

— Unde mergem? Carter respiră adânc. Așa era Dane ... Putea conta întotdeauna pe partenerul lui să-i aibă spatele, indiferent de ce. Acum era și familie. Nu și-ar putea dori un cumnat mai bun. Carter a înghițit un nod. Emoțiile îl dărmăseră. Avea nevoie de Olivia.

— Cum poți fi atât de pozitiv? Carter se încruntă și își dori să fi avut măcar o parte din încrederea lui Dane.

— Familia lui Axel are un depozit în afara orașului. Am o echipă pregătită să meargă imediat ce judecătorul ne autorizează. Era pregătit să fugă. Cu cât trecea mai mult timp cu atât Carter se simțea din ce în ce mai obosit. Voia să-l sugrume pe nenorocitul care o luase pe Olivia. O rănea? La naiba ... Deja o rănise. Carter auzise lupta prin telefon și nu se îndoia că Olivia era în durere. Voia să o strângă în brațe și să o asigure că totul va fi bine. Trebuia doar să o găsească mai întâi.

— Bine, Dane a răspuns, apoi a sărit în picioare. Și-a întins mâna să-l ajute pe Carter să se ridice.

— Atunci, hai. Nu așteptăm. Echipa ne poate întâlni acolo. Carter s-a ridicat și s-a încruntat. Își auzise bine prietenul?

— Ești dispus să riști să fi pedepsit? Carter se uită la el șocat de dorința partenerului său să ocolească legea, dar nu s-a oprit prea mult să se gândească la asta. Și-a pus jacheta și s-a asigurat că arma era în toc.

— Sunt surprins că tu nu ești. Ridică o sprânceană.

— O iubești?

Carter a dat din cap. Nu iubise nici o femeie așa cum o iubea pe Olivia. Era totul pentru el. Dane avea dreptate. Ar fi trebuit să meargă după ea imediat.

— Bine, dar conduc eu.

Dane a chicotit ușor și a răspuns:

— Sigur că da.

Apoi au ieșit din birou și nu s-au uitat înapoi. Era mult mai ușor să ceară iertare decât să ceară permisiunea și Carter nu a crezut asta mai mult decât în acel moment. Viața Oliviei era în joc și nu-i păsa cât de multe reguli încălca dacă în cele din urmă o salvau. Merita orice risc. Se va asigura că supraviețuiește. Nu merită să fie tratată ca un sac de box de nimeni. Nici o femeie nu merita, dar Olivia era responsabilitatea lui să o protejeze și învățase o lecție dură într-un timp scurt. Viața nu oferea nici o garanție. O iubea și era timpul să înceapă cu adevărat viața lor împreună. Dacă îl va accepta, avea de gând să-și petreacă tot restul vieții iubind-o.

Olivia își pierdu din nou cunoștința. Nu știa cât timp petrecuse în camera întunecată și umedă, dar cel puțin era încă în viață. O durea tot corpul, dar se bucura. Însemna că respira și simțea și că până acum supraviețuise. Axel nu se vedea nicăieri. Și asta era bine. Îi acorda un timp să se relaxeze și să-și evalueze situația. Nu era prea multă lumină și nu putea vedea prea mult. Nu era legată, dar ușa era probabil încuiată. Nu-i va lăsa opțiunea să poată fugi. Nu?

S-a așezat în genunchi și a folosit peretele să se ridice în picioare. Olivia a reușit să ajungă la ușă, apoi a răsucit mânerul și a tras. S-a deschis, spre surprinderea ei. Axel a crezut-o prea docilă să încerce să fugă. Se înșela.

Axel stătea în fața ușii cu un briceag în mână. Și-a curățat unghiile și a rânjit.

— Te crezi curajoasă? Ea a țipat și a fugit. A trebuit să-și găsească toată puterea să lupte prin durere. El a urmărit-o într-un ritm lent.

— Așa, alergă dragă, fă lucrurile mai distractive. Era bolnav. Olivia trebuia să scape. Era singura ei șansă și nu o va irosi.

A găsit o altă ușă, a smucit clanța și a deschis-o. A fost întâmpinată de cerul întunecat și câmpuri goale. Unde o dusesse. Nu conta ... A continuat să se miște. Fluieratul lui în spatele ei îi făcea inima să bată din ce în ce mai tare. El credea că e un joc. Olivia a încercat să se miște mai repede fără să se uite o dată în spate. Asta doar ar încetini-o. S-a ciocnit cu un piept tare și pentru o clipă a crezut că Axel ajunsese în fața ei. A privit în sus în ochii lui Carter.

— Oh, Doamne, a spus el și a luat-o în brațe.

— O să-l omor pentru ceea ce ți-a făcut. Olivia a început să tremure incontrollabil. O găsisse. Slavă Domnului că o găsisse ... Lacrimile îi șiroiau pe față și nu putea vedea nimic în fața ei.

— Mă ocup eu de el, Dane i-a ordonat lui Carter. Tonul și privirea lui sugerau că nu era o idee bună să-l ignore.

— Tu du-o pe Olivia la mașină. Îl poți împușca pe ticălos și nu îmi pot lăsa cel mai bun prieten să meargă la închisoare pentru crimă.

— Bine, spuse Carter pe un ton resemnat.

— Îmi distrugi toată distracția. Râsul lui Dane a răsunat în noapte în timp ce mergea în direcția din care fugise ea.

Olivia încă tremura. Nu se putea opri și nu știa cum să-și recâștige controlul asupra corpului. Obrajii îi erau plini de lacrimi.

— Am crezut că o să mor.

— Nimeni nu moare în seara asta, a spus el cu vocea plină de emoție.

— Nu te pot pierde. Te iubesc mai mult decât am crezut vreodată posibil și știu că nu este locul cel mai bun dar vreau să mă căsătoresc cu tine. Am

chiar și un inel. O să te întreb din nou mai târziu când nu sunt traumatizat de toate astea. A sărutat-o pe cap, a ridicat-o, apoi a dus-o la mașină.

Nimic nu ar fi pregătit-o pentru asta. Ar fi ajutat-o pe Ivy oricum. Nici o femeie nu ar trebui să se simtă atât de neajutorată. Axel va plăti pentru ceea ce făcuse. Îl va hărțui pe procuror până când va fi sigură că acel cretin rău petrece mulți ani într-un penitenciar de maximă securitate.

Lui Carter s-ar putea să nu-i placă, dar intenționa să ia astfel de cazuri în viitor, și da, se va căsători cu el. El era dragostea vieții ei. Era convinsă că se născuse să-l iubească pe Carter. Cumva, cu tot haosul anului trecut, toți au găsit dragostea. Au găsit parteneri demni de dragostea lor și până la urmă asta era tot ce conta—intenția pe care o persoană o avea în inima ei ...

EPILOG

Un an mai târziu ...

Carter Jackson se uita în oglindă și își aranja papionul. Astăzi era ziua cea mare. Se căsătorea ... cu Olivia lui. Într-un fel nu crezuse că această zi va veni vreodată. Acum, că sosise ziua, de abia aștepta ca Olivia să fie a lui în toate felurile posibile. Nu se mai simțise vreodată în viață atât de nervos. Dacă făcea vreo greșeală și spunea jurămintele greșite sau ceva prostesc?

— Credeam că ști cum să legi un papion? Cel mai bun prieten și partenerul lui, Dane, a venit lângă el. Cu nu mult timp în urmă Carter făcuse ceva similar pregătindu-se pentru nunta lui Dane. Olivia îl ajutase cu papionul atunci.

— Lasă-mă pe mine. L-a tras, l-a răsucit până când a luat forma care trebuia să fie și nu bucata de pânză înnodată pe care o făcuse el. Cum de Dane putea să-l facă? Carter mereu a avut probleme cu asta.

— Reese te-a învățat cum să o faci? Își ridică o sprânceană.

— Te știam inutil cu tot ceea ce e formal. Dane nu crescuse cu o viață privilegiată și avea tendința de a prefera blugii și geaca lui de piele. Crea imaginea de băiat rău în ciuda statutului său ca fiind unul dintre cei mai buni detectivi din forța de poliție din Enville.

— Reese m-a învățat destul de multe lucruri, Dane a răspuns. Tonul lui era sugestiv, dar Carter nu a mușcat momeala. Putea să-l tachineze cât voia. Carter se căsătorea și asta era tot ceea ce contat pentru el.

— Sunt un bărbat mai bun pentru că ea mă iubește.

— Ai fost dintotdeauna un bărbat bun, a spus Carter și l-a lovit ușor pe umăr.

— Este norocoasă să te aibă.

— Ești pregătit? Întrebă Dane.

— Nu te-am considerat niciodată genul care să se așeze la casa lui.

— Nici eu, a spus Carter.

— Olivia a schimbat tot. Ea îl făcuse să își dorească lucruri pe care nu și le-ar fi dorit niciodată înainte. Ea la completat când el nu și-a dat seama că nu fusese întreg înainte. Ea era prezentul și viitorul lui.

— Înțeles, spuse Dane. Vocea lui devenise un pic răgușită.

— Totul va fi bine. În scurt timp vei termina cu jurămintele și vei fi în luna de miere.

Carter zâmbi.

— Și a mea va dura tot timpul. Nu am făcut greșeala de a lăsa mireasa gravidă înainte de nuntă.

Un zâmbet s-a format pe fața lui Dane.

— Dar ne-am distrat făcând-o pe micuța noastră bucurie. Va rupe multe inimi. La numai trei luni, micuța Caitlin Hunter furase deja toate inimile lor. Avea părul negru al tatălui ei și licărirea ștregară a mamei ei în ochii. Carter nu se îndoia că nepoata lui le va face viața grea lui Dane și Reese în adolescență ... poate mai devreme.

O bătaie la ușă a răsunat în cameră.

— Este timpul. Detectivul Alexander Foster stătea în ușă. Carter și Dane se apropiaseră mult de el după răpirea Oliviei. Devenise un atu pentru departament și unul dintre cei mai apropiați prieteni a lui Carter. Așa că îi ceruse să fie unul dintre bărbații de onoare.

— Tu ești următorul, a spus Carter.

Lex s-a albit.

— Eu nu. Nu mă voi căsători niciodată.

— Faimoasele ultimele cuvinte, Dane a spus și apoi a chicotit.

Carter a dat din cap și s-a abținut să nu râdă. Nu cu mult timp în urmă spusese același lucru. Până când Olivia ... Totul revenea mereu la ea. Îl schimbasese și așteptările lui.

— Are dreptate, a spus Carter și apoi a zâmbit.

— Tocmai ce ți-ai pecetluit soarta. A făcut un pas înainte și l-a lovit ușor pe umăr.

— Să înceapă numărătoarea. De abia aștept să cunosc femeia care te va aduce îngenunchea.

Cu aceste cuvinte Carter a trecut pe lângă Lex și s-a îndreptat spre altar. Mireasa lui va merge curând pe culoar, și apoi, la scurt timp vor fi soț și soție. Cercul era complet. Locul, dragostea lui și Olivia lui ... totul condusesse la acest moment.

POSTFAȚĂ

Vă mulțumesc foarte mult că a-ți citit cartea mea.

Opinia dumneavoastră contează!

Vă rog să evaluați această carte pe website-ul preferat și să împărtășiți
opinia dumneavoastră cu alți cititori.

DESPRE AUTOARE

Autoarea DAWN BROWER, USA Today Bestseller, scrie atât romane romantice istorice cât și contemporane. Întotdeauna are povești în minte; dar nu a crezut că le va putea aduce la viață. Creativitatea ei a găsit în sfârșit un mod de manifestare.

A fost singura fată din șase copii. Crește singură doi băieți adolescenți; nu există niciodată un moment de plictiseală în viața ei. Hobby-ul ei favorit este să citească și îi plac toate genurile.